

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SANDIKTAN ÇIKAN SAVAŞ HÜKÜMETİ

- Sınıf Savaşımını Sonucuna Götürmek
- Düzen Çöküyor
- Seçim Parantezine Alınamayan Devrim
- Kapitalizm İşçi sınıfı ve Sınıf Bilinci
- Yunan Devrimine Doğru
- Yaşasın 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması

15 Haziran Taksim

15 Haziran Sarayhane

SINIF SAVAŞIMINI SONUCUNA GÖTÜRMEK

Kapitalizm yarattığı sorunları çözmez, onları yalnızca erteleyerek. Sorunları çözer gibi göründüğü zaman bile bunu daha büyük sorunlara yol açarak yapar. Kapitalist sistem ertelediği, biriktirdiği, büyüttüğü ve bu yüzden daha yıkıcı hale gelen sorunların, krizlerin, çelişkilerin altında çöküyor, hızla çözülüp dağılıyor.

Sınıf karşıtlıkları varlık koşullarına bağlı olarak olgunlaşıyor. Keskinleşiyor. Sınıf savaşımı bu temel tarafından sürekli beslenerek şiddetleniyor, yoğunlaşıyor ve genişliyor. Dünya devrimi her yönden olgunlaşıyor ve çeşitli ülkelerde gerçekleşen devrimlerle zaferine doğru ilerliyor.

Bu topraklarda, Türkiye ve Kürdistan'da devrim, devrimci kitlelerin eylemlerinde gün gün ve sıçramalı olarak gelişiyor ve güçleniyor. İşçi sınıfı, devrimci kitleler devrimi başaracak mücadele kapasitesine, yeteneğe ve politik olgunluğa sahiptir.

Emekçi sınıf devrimci olgunluğunu yeni bir toplum, sınıfsız bir toplum yönünde ortaya koyduğu istemleriyle ve kendisini bu hedefe götürecek devrimci bir program çıkararak; istemlerini açıklamakla kalmayıp, onları yaşama geçirmede pratikte büyük bir yetenek sergileyerek kanıtlamıştır. Burjuvaziye karşı yıllardır emekçi sınıf tarafından verilen devrimci bir savaşım sürüyor. Uzun ve zorlu bir savaşımından geçen emekçiler, devrimci savaşım sırasında devrimci savaşım sayesinde devrimi başarıya götürececek bir yetkinlik ve nitelik edinmiştir.

Devrimci teori ve pratik, emekçi kitlelerin yeni bir topluma geçmek için koşulları devrimcileştirme istem ve çabalarını gösterir. Bir devrimci dönüşüm döneminin zora ve zor yöntemlerine dayanacağına da bilinciyle hareket ediyorlar. Devrimci kitleler burjuva

Uzun bir dönemi kapsayan devrimci mücadele, emekçileri çok ya da az etkilemiş, çok ya da az dönüşüme uğratmıştır. Eğer devrimci bir bakışı açısı varsa kitlelerdeki bu değişimi, bu gelişimi görürsün. Halk yığınları bugün farklı bir noktada bulunuyorlar: Bilinçli, ne için savaştığını bilen ve kendine güvenli. Tüm bu olgular, devrimin gerçek koşullarını devrime dönüştürmek için kavgaya atılan bir gücün, devrimci öznenin geldiği noktayı vurguluyor.

egemenliğine karşı verilen devrimci zora dayanan mücadeleye destek vererek, içinde yer alarak, kitlesel devrimci zora başvurarak devrimi zafere ulaştırma mücadelesinde nasıl ileri bir düzeye gelmiş olduklarını sergilemiş oluyorlar.

Halk kitleleri sürece eylemlerle müdahalede bulunarak olayların -kendi eylemlerinden ayrı olmayan- akışı üzerinde kesin bir etkide bulunuyorlar. Olguların devrimci yönde gelişmesini sağlayan, ezilen ve sömürülen kitlelerin en ileri, en kararlı sınıf bilinçli kesiminin mücadelesidir. Zaten tarihin her döneminde tarihin akışına yön veren ve tarihsel büyük alt üst oluşlar, büyük olaylar yaratanlar o dönemin devrimci gruplarıdır.

Bizde devrimci insan toplulukları,

devrimci proleter kitleler, devrimci emekçiler, tekelci sermaye egemenliğini devirmek için eylemden eyleme koşuyorlar. Emekçi yığınlar büyük sorunları ancak kendi güçleriyle, mücadeleyle, eylemle çözebileceklerini çok iyi kavradıkları içindir ki, sokaklardan, sahadan hiç çekilmiyorlar. İki karşıt sınıf, iki karşıt güç arasındaki mücadelenin sonucu, kavga alanında ve kavga tarafından belirlenir.

Halkların devrimcileştiğinin, devrimci yönde ilerlediğinin ve her alanda devrimci kavganın yükseldiğinin en güçlü kanıtlarından biri burjuvazinin artan saldırıdır. Bugüne değin, kesintisiz olarak yapılan saldırılar, halkların devrimci mücadelesinin sıçrama göstermesi ve genişlemesi karşısında yeni boyutlar kazandı. Yapılan saldırılar sonuç getiriyor. Geniş kitleler gün gün mücadeleye katılıyor. Devrimci mücadele yeni katılımlarla etkisini ve gücünü devamlı artırıyor. Üstelik kısa süreye çok olay sığdığı için, gelişmeler sıçramalı oluyor.

Aynı gelişme örgütlenme alanında da görülüyor. Kürt halkının çok çabuk örgütlediği Komün ve Halk Meclisleri ile Türkiye emekçileri arasında yayılan devrimci komiteleşme yani devrimci dönemlerin bu örgüt biçimleri, buna girişen kitlelerin devrimi başarıma yolunda nasıl ileri ve olgun bir düzey yakaladıklarının en iyi ölçütlerinden biridir. Yığınların devrimci gelişme düzeyi hakkında tam bir fikir sahibi olmak için, verilen mücadeleye, eylemlere, savaşım biçimlerine, devrimci istemlerine, devrimci yeteneklerine ve örgütlenmedeki yeterliliğine bir bütünlük içinde bakılmalı.

Uzun bir dönemi kapsayan devrimci mücadele, emekçileri çok ya da az etkilemiş, çok ya da az dönüşüme uğratmıştır. Eğer devrimci bir bakışı açısı varsa kitle-

İçinden geçtiğimiz süreç, gelişmenin yönü devrime doğrudur. Kitlelerin eylemlerinin, yeteneklerinin, güçlerinin vazgeçilmez hedefi de devrimi gerçekleştirmektir. Olaylar büyük bir tempoyla buraya doğru gidiyor. Burjuvazi bu gelişmeyi, bu gidişi ve yeni durumu önleyemeyeceğinin farkında. Onun için bu noktada sorun, yeni durumun nasıl yönlendirileceği, nasıl yönetileceğidir; ya da yeni koşullarda yönetiminin nasıl sürdürüleceğidir. Burjuvazi, kapitalist düzeni ayakta tutmak, kendi egemenliğini sürdürmek için emekçi sınıflara çeşitli ödümler veriyor ve verecektir. Ne var ki, politik reformlar, varolan sistemi yıkılmaktan kurtarmaya yetmeyecektir. Eskimiş, çürümüş düzen yama tutmaz. Ayrıca, en önemlisi devrimci kitleler, verilen ödümler uğruna devrimden, kendi tam kurtuluş hedeflerinden vazgeçmeyecek kadar bilinçli ve politik olgunluğa sahipler.

lerdeki bu değişimi, bu gelişimi görürsün. Halk yığınları bugün farklı bir noktada bulunuyorlar: Bilinçli, ne için savaştığını bilen ve kendine güvenli. Tüm bu olgular, devrimin gerçek koşullarını devrime dönüştürmek için kavgaya atılan bir gücün, devrimci öznenin geldiği noktayı vurguluyor.

Bunlar pratikte, yaşamda karşımıza çıkan gerçek gelişmelerdir. Pratikte atılmış her gerçek adım bir yığın laftan daha önemlidir. Binlerin yüz binlerin, milyonların devrimci eylemlere atılması, pratikte devrim yönünde atılmış gerçek adımlardır. Devrimi gerçekleştirecek güçlerin durumunu anlamak istiyorsan, gerçek durumu kavramak istiyorsan, emekçilerin ve sömürülenlerin, sömürücülere karşı verdiği mücadeleye, eylemlere, çatışmalara bakacaksın, halkların sosyal pratiğini gözlemleyeceksin.

Tüm bu olaylara karşın kitlelerin hareketine bakıp, hala halk yığınlarının devrime hazır olmadıklarını söyleyenler var. Üstelik onlar bunu, milyonların yıllarca süren devrimci savaşımından sonra söyleyebiliyorlar. Bu, kitlelerin devrimci, dönüştürücü gücüne karşı güvensizliktir; bu, kendi moralsizliğini, kendi çürümüşlüğünü ve tükenmişliğini yığımlara maletmektir. Bu, burjuvazinin gücünün önünde eğilmektir.

Emekçi ve sömürülen kitleler ne denli teorik ve pratik birikime ve mücadelenin deneyimlerine sahip olurlarsa olsunlar ve devrimci mücadelede ne denli gelişme gösterirlerse gösterecekler yine de küçük burjuva sosyalizminin kitlelerin gücüne olan güvensizliği devam eder. Emekçileri devrimci taktiklerle eğitime yeteneğine ve gücüne sahip değiller. Devrimin oluşmuş olan koşullarını devrime dönüştürme, bunun için devrimci kitle hareketine bir hız verme, devrimci eylemleri genişletme ve iktidar yönünde yönlendirme anlayışını taşıyorlar. Ne devrimci bir anlayışa sahipler, ne de devrimci bir irade gösteriyorlar.

Onların sosyalizm anlayışı, oportünist sosyalizmdir. İşçi sınıfının tekelsel sermayeye karşı verilen mücadelesini keskinleştirmek ve onu en yetkin, en dev-

rimci biçimlerine dek götürmek yerine, bu mücadeleyi yumuşatmak, ılımlılaştırmak ve sulandırmak için ısrarlı bir çaba içindeler. Emekçilerin devrimci mücadelesini iktidarı ele geçirmek yönünde yönlendirecek, sınıf savaşımını sonucuna götürecektir olan marksist sosyalizmdir. Proletaryanın devrimci sınıf partisidir.

Devrimci halk kitleleri ısrarlı, sürekli, kararlı tavır ve eylemleriyle iradesini gösteriyor, kendilerini egemenlerin iradesinin karşısına koyuyorlar. Ancak devrimci kitlelerin iradelerini pratikte eylemlerle, savaşım göstermesi, burjuva sınıfın iradesini kırmaları yeterli değildir. Burjuvazinin egemenliğini yıkacak bir güç göstermek gerekiyor. Halk yığınları, sermayeyi yenecek onun iktidarını yıkacak bir güce devrimci partiyle ulaşabilirler.

İçinden geçtiğimiz süreç, gelişmenin yönü devrime doğrudur. Kitlelerin eylemlerinin, yeteneklerinin, güçlerinin vazgeçilmez hedefi de devrimi gerçekleştirmektir. Olaylar büyük bir tempoyla buraya doğru gidiyor. Burjuvazi bu gelişmeyi, bu gidişi ve yeni durumu önleyemeyeceğinin farkında. Onun için bu noktada sorun, yeni durumun nasıl yönlendirileceği, nasıl yönetileceğidir; ya da yeni koşullarda yönetiminin nasıl sürdürüleceğidir.

Burjuvazi, kapitalist düzeni ayakta tutmak, kendi egemenliğini sürdürmek için emekçi sınıflara çeşitli ödümler veriyor ve verecektir. Ne var ki, politik reformlar, varolan sistemi yıkılmaktan kurtarmaya yetmeyecektir. Eskimiş, çürümüş düzen yama tutmaz. Ayrıca, en önemlisi devrimci kitleler, verilen ödümler uğruna devrimden, kendi tam kurtuluş hedeflerinden vazgeçmeyecek kadar bilinçli ve politik olgunluğa sahipler.

Burjuvazi yıllardır verilen devrimci mücadeleyle, ideolojik ve politik saldırılarla yıpratılmış ve güçsüz düşürülmüştür. Devrimci proletarya, devrimci kitleler, devrimci hareket bu süreci sonuna dek götürebilir ve burjuvaziyi devirebilir.

C.DAĞLI

DÜZEN ÇÖKÜYOR

Türkiye’de parlamento bitmiştir. Yeni bir durum değil ama zirve durumuna gelinmiş olması anlamında “yeni”dir. Artık Meclis Başkanı, milletvekilleri, anayasa, yasalar hiçbir şeydir, sıradan köy imamı her şeydir. Her şey onun ağzından çıkacak bir çift söze bağlıdır. Meclis Başkanı, milletvekilleri, bakanlar, müsteşarlar, velhasılı, faşist devlet aygıtının bilumum kadroları bu hiçbir yeteneği olmayan adamın ağzına bakar haldeler. Bu, devletin çözülme halidir.

Çözülme, dağılma, çöküş, bundan böyle, tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu durumu ifade edebilmek için kullanılacak en uygun kavramlardır.

Düzenin temel kurumları çözülüyor. Çözülmekte ve çökmekte olan temel kurumların başında yargı geliyor. Düzen, egemen sınıf da diyebiliriz, burjuva normlara göre bile son derece cahil, bilgi ve birikimden yoksun, burjuva anlamda dahi hukukçu olmayan birini yargı kurumunun tepesine getiriyorsa bu ancak düzenin çökmekte olduğu gerçeği ile açıklanabilir.

Burjuva düzenin yargı kurumu artık burjuva hukukçuların elinde değil. Burjuva hukuktan anlamayan, zırcahlı ama düzeni koruma konusunda gözü kara kişilerin elinde. Daha doğru bir söylemle, egemen sınıf olarak tekelci burjuvazi ve emperyalistler, Türkiye’de düzeni ayakta tutabilmek için burjuva hukukçulara değil, burjuva hukuktan dahi bir şey anlamayan adamlara ihtiyaç duyuyor ve böylelerini karar mercinin en tepe noktalarına yerleştiriyor.

Burjuva parti kalmamıştır. Seçim süreci bu gerçeği çarpıcı şekilde ortaya koymuş-

tur. Parti yerine kişiler etrafında bir araya gelmiş topluluklar var ve parti diye ortaya çıkanların hepsi her bakımdan ve her anlamda birbirinin aynısıdır. Burjuva anlamda dahi ne program, ne politika ne de ideoloji bakımından bir farkları vardır.

Tekelci sermaye sınıfı artık bir “lider” çıkaramamaktadır. Gerçek anlamda liderler çıkaramadığı için ancak bir köy camiinde imam olabilecek birini yürütme erkinin en tepesine yerleştirmekte, mülayim bir kasaba memurundan muhalefet “lideri” yaratmaktadır.

Burjuva sınıf, kendi burjuva kültüründen bile habersiz, İstanbul’un kenar semtlerinin kabadayıları gibi yürümeyi kişilik özelliği haline getirmiş birini siyasal kurumlarının başına neden getirir? Çünkü tekelci sermaye sınıfına artık tarih, siyaset, sanat, ekonomi alanlarında geniş ve zengin bilgi birikimine sahip kişiler değil, toplumu yönetmek için zırcahlı insanlar gerekiyor. “Asarım, öldürürüm, zindana atarım” diyebilen; cüretini cehaletinden alan insanlara ihtiyaç duyuyor.

Hitler Alman ordusunda sıradan bir onbaşı idi. Alman tekelci sermayesi, dev savaş makinesinin başına, askerlik sanatını öğrenmiş, burjuva kültürü sindirmiş, büyük bir bilgi birikimine sahip birini değil de işte bu sıradan onbaşığı getirdi. Onbaşı ile köy imamı olmaya müsait biri arasında saydığımız özellikler bakımından büyük bir fark yok. İkisinin de ortak özelliği cüretlerini, acımasızlıklarını cehaletlerinden almalarıdır.

Türkiye’de parlamento bitmiştir. Yeni bir durum değil ama zirve durumuna gelinmiş olması anlamında “yeni”dir. Artık Meclis Başkanı, milletvekilleri, anayasa, yasalar hiçbir şeydir, sıradan köy imamı her şeydir. Her şey onun ağzından çıkacak bir çift söze bağlıdır. Meclis Başkanı, milletvekilleri, bakanlar, müsteşarlar, velhasılı, faşist devlet aygıtının bilumum kadroları bu hiçbir yeteneği olmayan adamın ağzına bakar haldeler. Bu, devletin çözülme halidir.

Seçim sürecinde gördük, sermaye sınıfının “lider” diye piyasaya sürdüklerinin birbirlerine karşı kullandıkları üslup, hitap biçimleri, kelimeler lümpen proletaryanın

kültürü düzeyindedir. Kullandıkları kavram ve sözcükler onların kelime dağarcığının barometresiydi. Küfürbazlar.

Tekelci sermaye sınıfının politik kadroları artık küfürbazlardan oluşuyor. Egemen bir sınıfının egemenliğinin çözülmekte olduğunu bundan daha iyi ne gösterebilir?

Burjuva aydın tabaka bitmiştir. Aydın diye sadece başbakana yaranmak için birbiriyle yarışan, hiçbir sanat eseri, hiçbir düşünce üretmeyen, tek marifetleri hükümet ve bürokrasideki ilişkilerinden aldıkları bilgileri yazmak olan, edebiyatta olsun, müzikte olsun, güzel sanatlarda olsun, sinema ya da tiyatrodada olsun hiçbir varlık göstermeyen cüruf bir tabaka kalmıştır geriye. Burjuvazi zevkte de dibe vurmuştur.

Güvensizlik, kuşku, birbirini izleme, birbirini gözleme ve bunu, bir gün lazım olur diye, saklama temel ve yaygın bir davranış biçimi haline gelmiştir. Burjuvazi sadece proletaryadan, emekçi sınıflardan, Kürt halkından değil, kendi kendinden de korkar halde. Korku bir kanser gibi burjuva sınıfın tüm dokularına yayılmıştır.

Korkunun yayılması çözülmedir, dağılmadır. Burjuva sınıf işte böyle bir süreç yaşıyor. Bu toplumsal üretim biçiminin ömrünü tamamlaması sonucu doğan bir süreçtir. Sermaye sınıfını bu noktaya getiren etmen sınıf savaşıyla birlikte üretim biçiminin kendi iç çelişkileridir. Sermaye sınıfı bu süreci bir yandan zor yöntemleriyle bir yandan da ödünler politikasıyla durdurmaya çalışıyor.

Ama boşuna! Artık hiçbir yöntem ve hiçbir güç süreci durdurma yeteneğinde değildir. Bu çürüme, çözülme ve dağılma durumundan ortaya bir iktidar boşluğu doğuyor. Boşluk ise sürgit devam etmez. Bu boşluğu ya proletarya sınıfı, diğer emekçi sınıfları ve Kürt halkını yanına alarak iktidarı bir devrimle ele geçirerek dolduracak ya da proletarya düşmanları bir kez daha ortalığı kan gölüne çevirerek bir süre daha ayakta kalacaklardır.

Şimdi bu noktadayız. Leninistler proletaryayı devrime götürme yeteneğini göstermeliler. Tarihin Leninistlerin omuzlarına yüklediği büyük görev budur.

11 Haziran 2011

SEÇİM PARANTEZİNE ALINAMAYAN DEVRİM

Kürt halkının derdi seçim değil, demiştik. Bileceğimle reformist ve oportünist, haylaz bir çocuk gibi fırlamıştı yerinden; “ama bakın”, diyorlardı, “seçim meydanları nasıl da doluyor, vekillerini parlamentoya göndermenin heyecanı nasıl da umutlu?”

Devrimci Mayıs’ın verdiği büyük itilimle, diyorduk, Kürt halkı seçime değil, bambaşka bir şeye, özgürlükleri fiilen kazanmaya hazırlanıyor. Bu özgürlük fırtınasıyla kendi yırtık yelkenlerini doldurmaya çalışanlar, “ama” dediler, “zaten bu meclis anayasa yapacak, halkın temsilcileri de bu tarihi anda orada olacak, ne büyük bir mutluluk”?!

Dedik ki, devrimci yığınların artık parlamento umurlarında değil, seçim döneminin en tantanalı zamanında bile sokaklar en yakıcı ihtiyaçlarını dile getiren kalabalıklarla doluydu. “Ama” dedi reformist, “varsa böyle bir umursamazlık, bu doğru değil, çünkü bu seçim kurucu meclisi onaylayacak ve bakın dedi, içimizde en keskin devrimci söylemlere sahip olanlarımız bile onyılların halk savaşı stratejilerini bir çırpıda unutup, parlamentonun nasıl önemli bir mevzii olduğunu keşfediverdiler.”

Dedik... dediler. Ve devrimin gerçek pratiği, her söze kendi katı kurallarını dayatmak üzere, yoluna devam etti. Tüm beklentileri alt üst ederek, bir Karadeniz şehri Hopa, serhıldanların Cizre’sini aratmayan görüntülere sahne oldu. Biz ölülerimizi gömmeye devam ettik ve durdurulamaz öfkenin, tıpkı şiddetli bir elektrik akımı gibi bir günde onlarca şehrin toprağını alt üst ettiğine tanık olduk. Seçim broşürlerini bir anda bırakan eller, yine taşlara sarıldı. Seçim parantezine sığmayan devrim, bulduğu ilk bahaneyle gücünü bir kez daha sınamadı.

İkili İktidar Konseyleri

Ama siz eyyamcılar (oportünistler), sanki sermaye egemenliği yasama ve yürütmeyi birbirinden kopararak yürütmeye gücünü her şey, parlamentoyu ise budalalar ahırına çevirmemiş gibi; sanki bu topraklarda bürokrasinin karanlık odalarında karar altına alınan genelgelerin anayasa metinlerinden bin kat daha güçlü olduğunu kimse bilmiyormuş gibi; sanki tüm yasaları yorumlama tekelinin sermaye aygıtlarında toplandığı unutulmuş gibi; yeni mecliste dünyayı yerinden oynatacağına inandığınız yasa önermeleri için parmak hesabı yaparken siz; devrim kendi yolunda devam etti. Ve bakın siz, bu zavallı parmak hesabına bunca dalıp gitmişken, rüzgârımı arkanıza aldığımız Kürt halkı, bu seçim döneminde asıl neyin hazırlığını yaptı.

Seçimlerin en heyecansız ve ruhsuzunda, Kürt halkı bambaşka bir yola girmenin heyecanını yaşıyordu. Komitelerini kuruyor, kon-

seylerini topluyor ve politik olarak oldukça özgün ve nihai çarpışmayı hazırlayan bir durum olan ikili iktidar durumunu yaratmak üzere yola çıkıyordu.

Seçimlerde son viraja girilirken, adeta bu ruhsuz tiyatroyla alay edercesine, önce Amed İl Konseyi, sonra Şırnak, Van vb. il konseyleri ve daha onlarca ilçenin konseyleri bir anda ortaya çıkıyor, Türk sermaye sistemini alt üst edecek kararlara imza atıyorlar. Karar aynen şöyle diyor:

“Kürt halkı olarak kendi çözümümüzü kendi özgür irademiz ve özgücümüzle yaratma durumunda olduğumuz sonucuna ulaşılmıştır. Dayatılan statüsüzlüğe karşı Demokratik özerkliği fiilen geliştirme ve eksik kalan boyutlarını tamamlayarak demokratik özerk yönetimimizin ilanını hızlandırma kararı alınmıştır. Ayrıca belediyelere ‘ikili hukuka saygılı olma’ çağrısı yapılmıştır.”

Bu kararları açıklamak için sokağa çıkan konsey üyelerini, orada onbinlerce insan bekliyordu. Heyecanla, coşkuyla. Kararlar en geniş halk kitleleri tarafından, işte böyle alanlar ve sokaklarda onaylandı.

Kürt halkının attığı bu adımların, devrime yönelik önemini anlamamak için, kişinin parlamenter budalalıkla beyninin tam dumura uğramış olması gerek. Alınan kararlarda “ikili hukuka saygı” gibi son derece önemli hatalar bulunmakla birlikte, şimdilik bunun fazlaca etkisi yok. Çünkü bu kadarı bile, Kürt halkının cümle reformist ve oportünistleri yaya bırakan bilinç sıçramasını ifade etmeye yeter: Artık halk, özgürlükleri kazanacak özgüce ve iradeye sahiptir, bu konuda sermaye sınıfından hiçbir beklenti ve talepleri yok. Ve elbette Ankara’daki meclisin bu yolda hiçbir önemi kalmadı. Kürt halkı bir kez bu yepyeni düzleme girdi ya, burjuva demokrasisinin iğrenç zincirleri böylece kırıldığında, burjuva ön yargılar ve geleneksel dar düşünce kalıpları bir kez kırıldığında, devrimci pratik geri kalan sorunları halleder. Özgürlükleri fiilen hayata geçirmenin, ancak bu özgürlükleri zorla kopartıp almaktan geçtiğini, bunun için sermayenin faşist egemenlik aygıtlarını dağıtmak ya da en azından işlemez hale getirmek gerekeceğini, Kürt halkı şimdiden biliyor. Bu bilinçle her gün sermaye güçleriyle dişe diş mücadele veriyor, özgürlük alanlarını kanla açıp genişletiyor, cezaevlerini basma girişimlerinde bulunuyor, resmi binaları her fırsatta kuşatmaya alıyor. Ve her sokağa çıkışında, “ikili hukuka saygı”yı değil ama burjuva hukukunu yerle bir etmeyi, halkın özgür iradesini tek hukuk haline getirmeyi, büyük bedeller ödemeyi göze alarak sağlamaya çalışıyor.

Tartışılmaz Politik Üstünlük

Bu manzara-i umumiyede, seçimlerin yeri neydi? Kürt halkı, seçimler için yapılan mitinglerde demokratik özerklik ilanını bekledi, kendi adaylarının parlamento çalışmalarına dair vaatlerini değil, bu fiili özerlik için neler yapılacağını duydu, dinledi. Gerçekte Kürt halkı, seçim çalışması görüntüsüne rağmen, yolu hiç de parlamentodan geçmeyen özgürlük ilanını daha geniş kitlelere duyurmak için çaba gösterdi. Kuşkusuz, Kürt halkının pratiği devrimci yol ile seçimlerde alınan tutum arasında ciddi bir uçurum bulunuyordu. Girilen devrimci yolu tamamlayıp güçlendirecek yegâne tutum, seçimleri boykot olmalıydı. Kürt halkının, hali hazırda kendini kurtardığı parlamenter beklenti ve önyargılar, sermaye partilerinin trilyonluk kampanyalarıyla kafaları zaten yeterince karıştırılmış daha geniş kitlelerin zihninden söküp atılabilirdi. Dolambaçlı yollardan ilerlemek, tarihi oyuna getirmek, milyonları açık bir savaşıma çekmekte yardımcı olmaz. Demokratik özerkliği sandıkta oylamaksa amaç, bunun boykot yoluyla da pekâlâ mümkün olduğunu, bizzat Kürt halkı geçen yılın referandumunda tecrübe etmiş ve büyük bir başarı kazanmıştı.

Bütün ciddi eksiklerine rağmen, atılan adımlar hayati önem taşıyor; dahası Leninist Parti’nin şiarlarını doğruluyor. Leninist şiarların daha etkin olacağı kitlesel bir devrim platformu oluşuyor. Leninist Parti devrimci iktidarın zor yoluyla fethi için komite ve konseylerde örgütlenmeyi, genel silahlanmayı, tutsakların özgürlüğünü, Kürt halkının kendi kaderini çizme hakkını, bugüne kadarki tüm faaliyetlerinin temelini oturtmuştur. Kuşkusuz Kürt halkı, Leninist Parti’nin geniş etkisi altında değil, fakat halkı ve partiyi aynı şiarlarda buluşturan, bizzat devrimin pratiğidir. Çünkü Leninist Parti, temel politik şiarları ortaya çıkarırken, bunları kendi arzusuna göre değil, ama devrimin karşı karşıya gelmekten kaçınmayacağı sorunların çözümü temelinde formüle etmiştir. Şimdi aynı nesnel kaçınılmazlık, Kürt halkını komite ve konseylerde örgütlenmeye, öz savunma için genel silahlanmaya, cezaevlerini basma girişimlerine ve sermaye egemenliğinden bağımsız bir iktidar odağı inşa etmeye sürüklüyor.

Bugüne kadar bu şiarlar, kitlelere, yalnız Leninist Parti’nin gücü ölçüsünde taşınabilmişti, şimdi bizzat devrim yolunda ilerlemek isteyen kitleler, aynı şiarları sahipleniyorlar. Leninistler, kazanılan bu eşsiz politik konumun verdiği özgüvenle devrimci kitlelerin ancak el yordamıyla bulabildiği devrimci-pratik bilinci, politik bir berraklığa ve ideolojik bir sağlamlığa ve elbette pratik güce dönüştürmek için tüm enerjileriyle, tüm yürek ve zihinleriyle, devrimci kitlelerin içine karışmalıdırlar. □

KAPİTALİZM, İŞÇİ SINIFI VE SINIF BİLİNCİ

Kapitalizmin kendi işleyiş yasaları, sürekli olarak sermaye birikiminin daha çok elden daha az ele doğru akışı yönünde işler. Bu nedenle tekeller ve büyük ölçekli üretim sürekli olarak küçük mülk sahiplerini tasfiye eder, küçük mülk sahipleri sürekli olarak mülklerini daha büyük mülkiyete kaptırır, kendileri mülksüzleşirler. Kapitalist üretimin egemen olduğu her yerde bunun sonuçları aynı özellikleri gösterir. Bir yanda muazzam bir servet artışı ve lüks tüketim ortaya çıkarken, karşıt kutupta sürekli bir yoksulluk ve dayanılmaz boyutlardaki sefalet.

Kapitalizmin bu gelişim sürecinde kentlerde olsun, kırlarda olsun hiç farketmez, küçük mülk sahipleri sürekli olarak üretim araçlarından ve aynı anlama gelmek üzere geçim araçlarından koparılıp işçi sınıfının saflarına itilirler. Üretim ve geçim araçlarını kaybeden nüfus, kırdan kente, sanayi merkezlerine doğru sürekli bir hareket halindedir. Kentlerde, sanayi merkezlerinde yoğunlaşan fazla nüfus nedeniyle, işçi sınıfı içinde iş bulabilen “şanslı” kesimler de sürekli olarak ücretlerinde bir düşüşle karşılaştıkları gibi, konumları da güvensizleşir. Her an işsiz kalmakla karşı karşıya kalırlar.

Ayrıca, kapitalist meta üretimi, işçi ücretlerinde düşüşü daha başka yollardan da gerçekleştirir. Bunların başında tüketim nesnesi olan metallerin değerini sürekli olarak daha da düşürmek gelir. Bunu da makineci üretim yoluyla, her bir meta için üretimde kullanılan emek miktarını düşürerek, meta üretimini artırıp değişim değerini düşürerek gerçekleştirir. Ancak işçi ücretlerindeki düşüş her zaman bundan daha hızlıdır. Bu nedene işçi sınıfı ve emekçi yığınların saflarında açlık ve sefalet sürekli olarak artış gösterir.

İşçi ücretlerinde düşüşün bir başka yolu da kadın ve çocuk emeğinin üretimde kullanılmasıdır. Şurası açık, kapitalist üretimin temeli devrimcidir. Yani kapitalizm, sürekli olarak üretimin teknik temelini geliştirir. Bilimi ayrı bir üretici güç olarak devreye sokar; bilim ve teknolojiye gelişmeleri, buluşları üretime uyarlayarak kurulu üretim düzenini -kapitalist düzeni değil, üretimin teknik düzenini- sürekli olarak yıkıp yeniden kurar. Bu gelişme, bir yandan insan emeğinin üretim sürecindeki payını azaltıp üretimdeki işçi sayısını azaltma eğilimi gösterirken, aynı zamanda vasıflı emeği de gereksiz hale getirip kadın ve çocuk emeğini de üretime sokarak ücretlerde büyük bir düşüşe sebep oldu.

İşçi sınıfının durumunda yaşanan bu sürekli kötüleşme, yoksulluk, sefalet ve güvensizlik, onları, makinelerin ve büyük sanayi komplekslerinin sahibi olan burjuvalar karşısında kaçınılmaz olarak ortak davranmaya, örgütlenmeye yöneltir. En başta fabrikalarda bir araya gelen işçiler birlikte çalışıp ortak üreterek ortak davranmayı da öğrenirler. Bu süreçte hepsinin durumunun birbirlerinden hiç de farklı olmadığını, çıkarlarının da aynı olduğunu görürler. Bunun yanında, büyük sanayi merkezlerinde, farklı farklı fabrikalarda, ayrı işkollarında çalışan işçiler, çalışma koşullarının

olarının olsun, ücretlerin olsun aynı olduğunu, yani kendilerinin durumunun hiç değişmediğini gördükleri gibi, bunun nedeninin de tek tek kapitalistler olmadığını, genel olarak burjuva sınıf ve sermayeye dayalı bu üretim sistemi olduğunu görür, kavrarlar. Çıkarlarının ortak olduğunu kavrayan işçiler, burjuva sınıfa karşı kendileri de sınıf olarak, ortak davranmaya, birlikte mücadele etmeye başlarlar.

İşçiler bu mücadeleye başladıktan sonra, kendilerinin bir sınıf olduğunu farketmeye başlarlar. Mücadele geliştikçe, burjuvalar, işçilerin karşısına tek tek değil, bir sınıf olarak devletle birlikte çıkarlar. İşçi sınıfının mücadelesinin önüne geçmek için yasalar, polisiye tedbirler, mahkemeler devreye girerken, aynı zamanda burjuvalar da yeni yeni işçiler olarak üretimi sürdürmeye çalışırlar, olmazsa makineleri, üretim araçlarını başka bölgelere taşıyarak ve daha pek çok yoldan işçilerin eylemini kırmaya yönelirler. Tek tek fabrikaları, giderek tek tek sanayi kollarını kapsayan mücadele, bir süre sonra diğer sanayi kollarına yayılır ve işçileri bir sınıf olarak birleştirip birlikte davranmayı, birlikte mücadele etmeyi öğretir. İşçi sınıfı, bir sınıf olarak çıkarlarının ortak olduğunu, karşılarına bir bütün olarak çıkan burjuva sınıfıyla mücadelede kendilerinin de bir sınıf olarak birlikte mücadele etmeleri gerektiğini bizzat yaşayarak öğrenir. Mücadele bir üst aşamaya sıçramıştır; tek tek kapitalistlere karşı başlayan mücadelele bir bütün olarak burjuva sınıfa, sermayeye dayalı bu üretim sisteminin kendisine karşı mücadeleye dönüşmüştür. Burada artık işçi sınıfının verdiği sınıf mücadelesi gerçek toplumsal içeriğine kavuşur: Emek sömürsüyle yaşayan bütün sömürücü, asalak sınıf ve katmanlara karşı mücadeleye dönüşür.

İşçi sınıfı uzun yıllardan beri sürdürdüğü kendi mücadelesinde bu toplumsal koşullar altında kendi isteklerine kavuşamayacağını anlar. İşçi sınıfının asıl hedefi ekonomik kurtuluşunu elde etmektir. Kapitalist toplum, özel mülkiyete dayalı toplumların sonuncusudur. Artık üretim araçları burada işçi sınıfına karşı

Sınıf ve Devrim

burjuva sınıfın elinde sermaye olarak vardır. İşçi sınıfı bu nedenle sömürüyü ortadan kaldırmak için, üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek durumundadır. Ancak bunu gerçekleştirdiğinde fabrikaları, madenleri, toprakları ve üretim araçlarını bütün toplumun ortaklaşa mülkiyetine dönüştürdüğünde, ancak o zaman toplum, kolektif emeğin tüm sonuçlarından da ortaklaşa olarak yararlanabilecektir. Üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti gerçekleştiğinde iş yükü de bütün topluma, toplumda çalışabilecek durumdaki bütün bireylere dağıtılmış olacağından, bireyin kendisine ayıracağı zaman artacak, çalışma bir zorunluluk olmaktan çıkıp bir zevk haline gelecek, bilim ve sanatın, yaşamın tüm zevklerinden toplumdaki tüm bireyler de yararlanabilecektir.

İşçi sınıfı bunu gerçekleştirebilmek için, ilk etapta, burjuva sınıfın elindeki politik iktidarı fethetmek; burjuva devleti yıkararak yerine proleter devleti kurmak zorundadır. Bu, işçi sınıfının hem kendisini, hem insanlığı, hem de doğayı ve yer küre üzerindeki yaşamı kurtarabilmesinin tek yoludur.

İşçi sınıfı uzun yıllardan beri verdiği mücadelede bunların bir kısmını zaten kavramış durumdadır. Kendi yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek için gerçekleştirdiği her eyleminde polis gücüyle, devlet gücüyle karşı karşıya gelmiş, yukarıda saydığımız olguların bazen birini, bazen diğerini bizzat kendi yaşamında görerek öğrenmiştir. Bu ekonomik mücadele, işçi sınıfında belirli bir bilinç yaratmış, ona birleşmenin, örgütlenmenin ve örgütlü mücadele etmenin gerekliliğini kavratmıştır. Ama şurası da açık ki, işçi sınıfı ekonomik mücadele yoluyla hiçbir zaman kapitalizm koşullarından kurtulamayacak, daha ileriye gidemeyecektir. Daha ileriye gitmek için kaçınılmaz olarak politik mücadeleye atılmak, politik örgütlenmesini gerçekleştirmek zorunda kalmıştır.

Emekçi sınıflar, en başta da işçi sınıfı, içinde bulunduğu koşullar nedeniyle devletin niteliği konusunda düşünecek zamana da, bu niteliği açığa çıkaracak olanaklara da sahip değildir. İşçi ve emekçi yığınların kendi yaşamlarını sürdürebilecekleri zorunlu gereksinimlerini karşıla-

mak amacıyla verdikleri mücadele, onları kaçınılmaz olarak devlet üzerine, devletin işleyişi üzerine, parlamento ve yasalar üzerine düşünmeye, tartışmaya sevk eder. İşyerlerindeki çalışma koşullarının ve yaşamlarının iyileştirilmesi uğruna girdikleri her mücadele, onları, burjuva sınıfın egemenlik aygıtı olan devletle ve güvenlik güçleriyle çatışma içine sokar. Böylelikle işçi sınıfı, politik mücadeleye doğru bizzat burjuva sınıf tarafından iteklenir. Polis ve mahkemelerin yanı sıra, din adamları, imamlar, müftüler devreye girer, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara boyun eğmeyi, “kaderlerine razı olmayı” öğütlerler. İşçi ve emekçi yığınlar böylelikle ilk politik eğitimlerini yine burjuva sınıfın kendisinden alırlar; diniyle, devletiyle bütün burjuva kurumların niteliğine dair fikirler edinmeye başlarlar.

Proletaryanın burjuvaziye karşı tek tek işyerlerinde verdiği mücadelelerde, hükümetle, devletle, polisle, jandarmayla karşı karşıya geldiği, zaman zaman çatıştığı herkesin bildiği bir durum. Bu, ekonomik mücadeleye kendiliğinden politik bir nitelik katsa da, asıl olarak proletaryanın politik mücadelesi değildir. İşçi sınıfı kendi olağan günlük mücadelesinde bunu görse de, asıl olarak politik mücadele politik özgürlüklerin kazanılması mücadelesidir. Politik özgürlük talebi, işçi sınıfı açısından olduğu kadar, ezilen ulus ve ulusal topluluklar açısından da acil taleplerden biridir. İşçi sınıfı politik özgürlükler uğruna mücadelesinde hem kendi kendisini, hem de bütün toplumu demokrasi eğitiminden geçirir.

İşçi sınıfı politik özgürlükler uğruna mücadeleye girdiğinde, kaçınılmaz olarak politik bir örgüte ihtiyaç duyar. Bugüne dek sürdürdüğü ekonomik mücadelede ihtiyacı olan ekonomik örgütlenme sendikalarıdır. Ancak işçi sınıfı politik hayata uyanmaya, politik mücadele vermeye başladığı andan itibaren, bu ekonomik örgütlenmenin, ekonomik mücadele aracının kendisine yetmediğini görür. Şimdi politik bir örgüte ihtiyacı vardır: Proletaryanın devrimci sınıf partisine. Polis saldırılarından, kovuşturmalardan ve tutuklamalardan korunmak için bu örgütlenme kaçınılmaz olarak gizliliği gerektirdiği gibi, zaten burjuva sınıfın belirlediği yasal

çerçeve içinde kalarak da burjuva sınıfa karşı da, burjuva devlete karşı da mücadele verilemez.

Devlet, burjuva devlet, sermaye egemenliğinin devamı için burjuva toplumun en gelişkin örgütlü zor aygıtıdır. Buna karşı mücadelede işçi sınıfının elindeki en güçlü silah, proletaryanın devrimci sınıf partisidir. Bu partinin en başta gelen görevi, işçi sınıfının sınıf bilincini geliştirmek, onu sosyalizm bilinciyle donatmak ve işçi sınıfının verdiği sınıf mücadelesinde onu desteklemektir. İşçi sınıfının devrimci sınıf partisidir. Bu görevini yerine getirirken yapması gereken, işçi sınıfının pratik mücadelesinden, proletaryanın bugüne kadar dünya ölçeğinde verdiği mücadeleden öğrendiklerini işçi sınıfına öğretmekten ibarettir. Yani yeni yeni mücadele araçları ve örgüt modelleri icat etmek, keşifler yapmak değil, işçi sınıfıyla daha yaygın bağlar kurmak, varolanları geliştirip güçlendirmek, işçi sınıfı saflarında sosyalizm biliminin daha geniş biçimde tanınıp benimsenmesi için işçileri bu bilinçle donatmaktır. Böylelikle, uzun zamandan beri, işçi sınıfının zaten vermekte olduğu sınıf mücadelesinde onu desteklemektir.

İşçi sınıfı açısından sınıf bilinci demek, önce tek tek kapitalistlere karşı değil, bir bütün olarak burjuva sınıfa karşı mücadelenin gerekli ve zorunlu olduğunu anlamaktır. Bu yetmez, bütün ülkede giderek dünyada işçilerin sınıfsal çıkarlarının bir ve ortak olduğunu, bütün diğer sınıf ve katmanlardan farklı olarak birbirleriyle dayanışma içinde mücadele etmeleri gerektiğini kavramalarıdır. Bu da yetmez, başta burjuva sınıf olmak üzere bütün sömürücü sınıflara ve onların egemenlik aygıtından başka bir şey olmayan devlete karşı da mücadele etmenin gerekliliğini kavramalarıdır.

İşte burada proletaryanın devrimci sınıf partisinin asıl görevi, proletaryanın sınıf mücadelesini, somut koşullara uygun araçlar ve yöntemlerle desteklemek, proletaryanın mücadelesini yönetmek ve zafere giden yolu göstermektir. Bunu başarabilmek için Leninist Parti, işçi sınıfının istemlerini ve hedeflerini en net, en açık, en anlaşılır biçimde ifade edip kitlelere anlatmakla yükümlüdür. □

SEÇİMLERİ BOYKOT ÇALIŞMALARI

Seçimleri Boykot Edelim Halk İktidarı İçin Savaşalım

Bir seçim döneminden daha geçiyoruz. Yine işçilere, emekçilere, öğrencilere, köylülere, Kürt halkına, ev kadınlarına önümüzdeki yıllarda kimin tarafından daha fazla ezilmek, köleleştirilmek, açlık ve yoksulluğa terk edilmek, yaşamdan kovulmak istediklerini belirlemeleri için sandığa gitmeleri söyleniyor. Her yerde avaz avaz bağırarak seçim araçları, bayraklar, pankartlar, korkunç bir ses, görüntü ve çevre kirliliği.

İşte burjuva partilerin kapitalist sistemde verebilecekleri: Çevre, ses, görüntü kirliliği, yalanın, sömürünün, şiddetin, doğa ve insan katliamının her türlü. Her gün yaşamdan kovulan binlerce insan...

Bizler de bu seçim aldatmacasına karşı, Mücadele Birliği Platformu olarak hangi burjuva parti tarafından yaşamdan kovulacağımızı seçme dayatmasına karşı boykot çağrısında bulunduk. Tüm işçileri, emekçileri, öğrencileri, kadınları ve yoksul halkları, her yönüyle çürümüş olan bu kapitalist sistemi gitmesi gerektiği yere, tarihin çöplüğüne göndermek üzere ayağa kalkmaya, iktidarı ele geçirmeye çağırdık.

Boykot çalışması kapsamında İstanbul'da çeşitli semtlerde yapılan, ajitasyon, propaganda ve bildiri dağıtımlarından birini de 8 Haziran 2011 Çarşamba günü Kadıköy İskele Meydanı'nda gerçekleştirdik.

Alanda bildiri dağıtımını yapılırken bir yandan da seçim sandıklarının burjuva partilerden birini seçmeyi dayatmaktan başka bir anlam taşımadığı, hangi parti gelirse gelsin, emperyalist kapitalist sistem var olduğu sürece en sıradan sorunların bile çözülemeyeceğini, bu nedenle de sandığa gitmek yerine boykot ederek, sokağa, eyleme, ayaklanmaya, emeğin iktidarını kurmaya yönelmesi için sesli ajitasyon çalışması yapıldı.

Bu sırada insanlarla kısa sohbetler yapıldı. Seçimlerde sandığa gidip oy kullanma kararı alanlarla, burjuva partinin sempatisini olanlarla, hatta bir burjuva partinin çalışmalarında bulunmuş olanlarla konuşuldu; "Neden boykot? Seçime gitmeyince kimseyi seçmeyince ne olacak peki?" diyenlerle konuşuldu, neden boykot etmek gerektiği üzerine tartışmalar, sohbetler yapıldı. Sohbetler koyulaştı, tekrar görüşmek dilekleriyle ayrıldı.

Seçimleri boykot ve ajitasyon çalışması yaklaşık 20.30'a dek sürdürüldü. Bu süre içinde işçisi, emekçisi, ev kadını, öğrencisi, seyyar satıcısı, küçük esnafı, hatta biraz elit tabakadan olanlarla konuşuldu. Hangi kesimden olursa olsun hiç kimse yaşamından memnun değildi, her geçen gün biraz daha uçuruma doğru gidiliyordu.

Öğrenci okula gitmek istiyor, ama yeterli parayı ailesi karşılayamıyordu. Kendisi çalışmak zorunda kalıyor, bu sefer de dersleri aksıyordu. Her şeye tamam diyordu öğrenciler, ama ya gelecek? İlköğretimden üniversitesine kadar bilimsel bir eğitim verilmiyor. Öğrenciler geleceğe bilimsel bir dünya görüşüyle, bilgiyle donanmış olarak hazırlanmak yerine yarış atına çevriliyor, ama sonuçta yine işsizler ordusuna katılmak çıkıyordu karşısına. Ev kadınlarıysa tamamen bunalmıştı bu yaşamdan, neyi nasıl denkleştirecek, evdeki bir çok tartışmanın nedeni maddi imkansızlıklara gelip dayanıyordu sonuçta. Her geçen gün biraz daha zorlanıyordu ev kadınları dört duvarın arasında. Çalışan kadınlarsa iş, ev, çocuk ve geçim derdi arasında koşturuyor, zaman geçiyor ama yaşamında daha iyiye giden hiçbir şey göremiyordu. Esnaf artık yeterince kazanamıyor, her yıl geçen yıl aldığı krediyi kapatmanın çabasıyla yeni bir kredi çekebilir miyim, bu yıl vergileri ödeyebilir miyim kaygısıyla yaşıyordu. Küçük bir işletme sahibi olmak artık biraz daha iyi geçinme, biraz daha iyi bir yaşam değil, kabus dolu bir yaşam demekti.

Kürt halkı ise her nerede olursa olsun kendine reva görülen bu şiddet ve katliamdan payına en fazlası düşendi. Köyleri, evleri yakılanlar, yakınları katledilenler, Kürt olduğu için işe alınmayanlar. Ülkesinden, köyünden, kovulan, dilini konuşması yasaklanan, hatta yok sayılan bir halk...

Seçimlerde kimi seçerlerse seçsinler so-

runları çözülmeyecekti. Sonuç olarak hangi kesimden olursa olsun herkesin söylediği bir şey vardı. "Bu sistem bize nefes aldurmuyor. Her yıl, hatta her ay biraz daha yokluğa, çaresizliğe, sürükleniyoruz. Ne öğrenim, ne sağlık, ne üretim, ne güvenceli bir gelecek, ne yeterli bir kazanç, ne sosyal yaşam hiçbirini bizlerin istediği gibi değil."

Boykot çalışmaları boyunca genelde böyle sonuçlandı konuşmalar. Herkesin hem fikir olduğu bir şey vardı: Kapitalist sistem kimseye yaşam hakkı tanımıyor ve bu sistemde her kim yönetirse yönetsin değişen bir şey olmayacak, yalnızca yaşamdan kovulanların sayısı hızla artacak. Hatta oy vermekte kararlı olanlar da aynı şeyi söylüyordu.

Boykot çalışmaları sırasında "Sermaye sınıfının partileri sizi kurtuluşun gerçek yolu olan sokağı bırakıp yüzünüzü parlamentoya dönmenizi istiyorlar:

Biz ise size bambaşka bir yoldan yürümenizi, iktidarı ele geçirmek üzere ayağa kalkmanızı öneriyoruz. Tüm burjuva partilerini bir torbaya doldurup denize atmanızı, bu kesif, iç bulandıran kokudan kurtulmanızı öneriyoruz" denildi.

Bunun tek yolunun seçimleri BOYKOT etmek, devrim için mücadele vermek olduğu belirtilerek "İşsizliğe, güvencesiz çalıştırılmaya, yaşamlarımızın hiçe sayılmasına, sermayenin çarkları arasında ezilmeye, kapitalist sömürüye, geleceğimizin elimizden alınmasına karşı yüzümüzü parlamentoya değil, sokağa, devrimci eyleme çevirelim", "Sandık çözüm değil, seçimleri BOYKOT etmek tek doğru politikadır", "Ekonomik ve politik kurtuluş için; gerçek özgürlüklerin kazanılması, inançlar üzerindeki baskıların son bulması için tek çıkar yol, halk iktidarını kurmaktır. Seçimleri Boykot Edelim Halk İktidarı İçin Savaşalım" denilerek ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Boykot çalışmalarımız sırasında, işten atıldıkları için 58 gündür direnişte olan Mas-Daf işçileri, fotoğraf sergisi için Kadıköy İskele Meydanı'na geldiler. Burada 9 gün süren Düzce-İstanbul yürüyüşlerinden fotoğrafları sergileyerek Mas-Daf Pompa AŞ. işçileri olarak, insanca çalışma koşulları için sendikacı olduklarını ve bunun için 120 işçinin işten atıldığını, 58 gündür direnişte olduklarını aktaran kısa bir açıklama yaptılar.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu o-

15-16 Haziran'ın Yıldönümünde

1970 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması'nın 41. yılında, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun çağrısıyla hemen hemen tüm illerde eylemler yapıldı.

İstanbul'da Genel İş Sendikası 2 Nolu Şube önünde işçiler, "15-16 Haziran Direnişinin Işığında İnsanca İş İçin Örgütlü Mücadeleye" pankartı açarak toplandılar.

Fabrikalarının önünde aylardır eylemde olan Mas-Daf ve Casper işçileri de katıldı bu eyleme. Devrimci İşçi Komiteleri ise, yürüyüş kolunda "Komite ve Konseylerde Örgütlenelim" pankartıyla yerini aldı. Aksaray'da bulunan Genel İş Sendikası önünden saat 11.30'da başlayan yürüyüş, İBB'nin önünden yolu kapatarak, Çalışma Bakanlığı İl Genel Müdürlüğü önüne kadar sürdü.

Yürüyüş sırasında "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı. Çalışma Bakanlığı önünde açıklama yapan DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün "Emeğin susturulduğu bir süreçten geçiyoruz. Hak ve adalet, sadece gücü olanların ve o güce tapanların kullanabildikleri, özürsüz iki sözcük haline geldi. Biz haksızlığa boyun eğmeyenler; biz mücadele geleneğimizin ışığında yürüyenler; biz itaat etmeyenler; susturulmak isteniyoruz. Ama bizi susturamazlar dostlar. Çünkü, fabrika önlerinde kurulan direniş çadırlarından yükselen ses, makine tezgahlarından, madenlerden yankılanan çığlığın umuda dönüşen biçimidir. Çünkü bu çark şimdi dönse de, bir gün bu oyun perdesini parçalayacak iradeye sahibiz. Bugün işçilerin sürüklediği bu karanlık iklim, yarın umudun renkleri ile boyanacaktır. 15-16 Haziranları yaratanların kulaklarımıza fısıldadığı yegane gerçek budur: Tüm işçi sınıfını, 15-16 Haziran direnişinin ışığında insanca iş için örgütlü mücadeleye çağırıyoruz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" dedi.

Açıklamadan sonra eylemciler, yine sloganlar atarak dağıldı. □

arak boykot çağrımıza ara vererek onlara destek verdik. Meydanda bir araya geldiklerinde onları "Mas-Daf İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Savaşın İşçilerin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarıyla karşıladık. Mas-Daf işçileri de "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarıyla karşılık verdiler. Birlikte sloganlar atılarak Mas-Daf işçilerinin mücadelesi duyuruldu.

Mas-Daf işçilerinin sergisi ve açıklaması oradan geçenlerin ilgisini çekti. Mas-Daf işçilerine soru soranlar, onları alkışlayıp sloganlarına destek verenler oldu.

Mas-Daf işçilerinin Kadıköy çarşısına gidişinden sonra da boykot bildirimleri bir süre daha dağıtıldı.

Yapılan çalışma boyunca zaman zaman boykot çağrısına sert çıkışlarda bulunanlarla da karşılaşıldı. Ama bunlar gelecek güzel günler için yapılan coşkulu çalışmaların olmazsa olmazıydı. Hatta kimilerine daha coşku vermişti bu tartışmalar. Bir boykot çalışması daha kapitalist sistemi alaşağı etmeye hazır yeni emekçilerle tanışmış olmanın mutlu yorgunluğuyla sona erdi.

İzmir'de Boykot Çalışması

Seçimle bir hafta kala İzmir'in farklı emekçi semtlerinde yoğun bir şekilde "Sandık Çare Değil Sokağa Ayaklanmaya" başlıklı Mücadele Birliği imzalı bildiri dağıtıldı.

Narlidere, Kadifekale, Kadriye, Kaynak, Agora, Gültepe, Yamanlar, Güzeltepe, Harmandalı, Menemen, Çamlık, Kuruçeşme mahallelerinde kimi insanların ilgisi, kimi insanların tepkisi ile karşılaşıldı. Emekçi semtlerinde yaptığımız çalışmalarda, senelerce burjuva partiler tarafından aldatıldıklarını ve yine seçim yaklaşırken boş vaatlerle kandırılmaya çalışıldıklarını söyleyerek "artık bu yalanlara kanmamalıyız ve bizi kim, nasıl, ne şekilde sömürecek diye seçim yapmak yerine seçimleri boykot etmeliyiz" dedik emekçilere. Birçok emekçi mahallesinde okuma yazma bilmeyenlere bildirimleri biz okuduk.

Bildiri dağıtımının yanı sıra kimi emekçi mahallelerinde ve İzmir'in merkezi noktalarında "Sandık Çözüm Değil! Seçimleri Boykot Et! Sokağa Ayaklanmaya/Mücadele Birliği" pulları yapıştırıldı.

Sabah Saatlerinde İşçileri Boykot Bildirisi İle Karşıladık

Emekçi mahallerinin dışında da işçilerin işe gidiş saatlerinde işçilere yoğun bir şekilde boykot bildirisinin dağıtımı yapıldı.

Erken saatlerde bildiri ile karşılaşan işçiler ilgi ile bildiriye okuyarak işyerlerine doğru gittiler. Yapılan dağıtımlarda emekçilerle yaptığımız sohbetler ve fikir alışverişinde, emekçilerin artık bir yerden gelecek kıvılcımı beklediği ortada, somut bir şekilde görülmüyordu. □

“Yaşasın 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması”

1970 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması'nın 41. yılında Devrimci İşçi Komiteleri bu büyük işçi hareketini selamlamak ve anmak üzere İstanbul'da saat 19.00'da Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması düzenledi.

“Komite ve Konseylerde Örgütlenelim - Devrimci İşçi Komiteleri” imzalı pankart açan DİK'li işçiler “Yaşasın işçilerin Mücadele Birliği”, “Yaşasın 15-16 Haziran Ayaklanması”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak” “İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın” sloganlarıyla alana geldiler.

İlk olarak DİK'li bir işçi 41 yıl önce işçi sınıfının örgütlenmesinin önüne set çekilmek istendiğini, buna karşılık sendikanın düşündüğü küçük küçük yürüyüşlerin büyük bir ayaklanmaya dönüştüğü anımsatılarak, işçi ve emekçilerin bugün eskiye oranla çok daha fazla sömürü, baskı, şiddet ve katliamlarla karşı karşıya olduğu belirtildi ve bugünün koşullarının bir ayaklanma ve devrim için çok daha olgunlaştığı, işçi ve emekçilerin komite ve konseylerde örgütlenerek devrim ve halk iktidarı için ayağa kalkmasının zamanının geldiğini belirten ajitasyon konuşması yaparak işçileri komitelerde örgütlenmeye davet etti.

Yapılan basın açıklaması, “Bugün burada toplanmamızın amacı; 15- 16 Haziran

1970'te başlayan ve 2 gün süren büyük işçi ayaklanmasını hatırlamak, o tarihi eylemi 41. yılında anmak ve bu büyük işçi eyleminden doğru, devrimci dersler çıkararak daha ileri gitmek, sınıfsız, sömürsüz, savaşızsız, özgür ve mutlu bir dünya kurma yürüyüşümüzü sürdürmektedir” sözleriyle başladı.

15- 16 Haziran İşçi Ayaklanması sürecinde, o günkü tarihsel toplumsal koşullarda işçi sınıfının devrimci sınıf partisinin olmayışı, eylemlerin sonuna kadar; devrim ve iktidar hedefine götürülmesini mümkün kılmadığı vurgulanarak “Bugün yapılması gereken şey; işçi sınıfının bilimsel sosyalizmi temel alarak komite konseyler biçiminde örgütlenmesi, proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncülüğünde devrim ve iktidar için savaşmasıdır” denildi.

Devrimci İşçi Komiteleri, yaptıkları basın açıklamasının ardından, aynı saatlerde Belediye-İş'in çağrısıyla örgütlenen 15-16 Haziran için yapılan yürüyüşe katıldılar.

Belediye İş, Taşeron İşçiler, Tez Koop İş, Yol İş, Deri İş, BDSP, İşçi Gazetesi, Alinteri, PDD, ÖDP ve Halkevleri'nin ortak organize ettiği eylem Galatasaray Meydanı'nda başladı. Eyleme Devrimci İşçi Komiteleri, Devrimci Emekçi Komiteleri, Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri, Devrimci Sağlık İş Genel Merkezi, Belediye-İş 1-2 nolu ve İtfaiye Şubeleri, Tez-Koop-İş 5 Nolu Şubesi, KESK Şubeler Platformu, Deri İş Tuzla Şubesi, Enerji Sen Sendikası, Yol-İş İstanbul Şubesi, Haber İş İstanbul 1 Nolu Şubesi, Tümtis İstanbul Şubesi, Petrol-İş İstanbul Şubesi, Halkevleri, Kaldıraç, BDSP, Devrimci Hareket, DDSB, ÖDP, İşçi Gazetesi, Tekstil-Sen, Ontex-Canbebe, PTT Taşeron İşçileri, Kubatoğlu İşçisi, Legrand İşçileri, Burger King Çağrı Merkezi Çalışanları, BEDAŞ işçileri ve eylemde olan bir çok işyerinden işçiler katıldılar.

Devrimci İşçi Komiteleri eylem boyunca “Yaşasın 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması”, “Selam Olsun 15-16 Haziran'ı Yaratanlara”, “İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın”, “Zafer Savaşın İşçilerle Gelecek”, “Tunus'tan Mısır'a Sıra Burada”, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “İşçiler Komitelerde Örgütlenin Devrim İçin Savaşın”, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegün Olacak”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri” sloganları ile yürüdü. Yunanistan Konsolosluğu önünden geçerken de “Ayaklanan Yunan İşçisine Bin Selam” sloganı ile 22 gündür eylemde o-

lan Yunan halkına selam gönderildi.

Yürüyüş sırasında İstiklal Caddesi'ndeki DESA önüne gelindiğinde “DESA İşçisi Yalnız Değildir”, “DESA İşçisi Direnişin Simgesi”, “DESA'ya Sendika Girecek Başka Yolu Yok”, “Sendika Hakkımız Engellemez”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “DESA'da Direniş Kazanacak”, “İşçi Düşmanı DESA İşçiye Hesap Verecek” şeklinde sloganlar atılarak bir süre DESA protesto edildi ve “Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz”, “Birleşe Birleşe Kazanacağız”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “İşçiler Birleşin Sermayeyi Alt Edin” sloganlarıyla alana gelindi.

Alanda ilk önce eylemde bulunan işçiler söz alarak kısaca eylemlerine değindiler ve 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması'nı selamlayarak birlikte örgütlü bir mücadele vermenin önemine değinen konuşmalar yaptılar.

Sendikalar adına yapılan ortak açıklamada ise işçi ve emekçilere yönelik sömürü ve saldırılar dile getirilerek direnişlerin her geçen gün artmakta olduğuna değinildi ve 15-16 Haziran işçi ayaklanmasının ruhuyla mücadeleye devam edileceği dile getirilerek sloganlarla eylem sona erdi. □

SANDIKTAN ÇIKAN

Önceki sayımızda “Devrime gidiyoruz. Seçimlerin sonucu ne olursa olsun bu süreç artık kesintiye uğramayacak” diye yazmıştık. Seçimler yapıldı, bitti. Şimdi yaşamın düşünce, öngörü ve tahlillerimizi nasıl sınıadığına bakabiliriz.

Sondan başlayabiliriz. Türkiye’deki seçim sonuçlarıyla ilişkilendirildiğinde son derece açıklayıcı olacak bir gazete haberi önümüzde duruyor. Haber New York Times’a, yani bir anlamda ABD’nin sesi diyebileceğimiz gazeteye ait. Haberin bir paragrafı şöyle:

“Umut verici gelişmelerden biri Türk hükümetinin son dönemde Sayın Esad aleyhine dönmüş olmasıdır. Türkiye daha önce (İran ile birlikte) Suriye’nin en yakın müttefiki ve ana ticaret ortağıydı. Şimdi Başbakan Tayyip Erdoğan, Başkan Obama’nın teşvikiyle, Suriye’nin operasyonlarını kınıyor. Suriyeli mültecilere güvenli bir yer sağlarken Suriye muhalefet güçlerinin Türkiye’de buluşmasına da izin verdi. Sayın Erdoğan’ı bu doğruyu yaptığı için alkışlıyor; ona ve tüm uluslararası camiaya baskıyı artırması için çağrısında bulunuyoruz.”

Her şey çok açık ifade edilmiş. Bu paragrafı ikiyüzlü diplomatik dilden arındırarak okuyacak olursak, “dünya lideri” havalarındaki Erdoğan’ın aslında Obama’nın “teşvikiyle” yani talimatıyla hareket ettiğini anlarız. Görüyoruz, AKP hükümeti yönetimindeki Türkiye ABD ve diğer emperyalistlerin Ortadoğu’daki koçbaşlığı görevini üzerine almış bulunuyor. Suriye’ye yönelik emperyalist operasyonlar Türkiye üzerinden ve Türkiye eliyle yapılıyor, yapılacak.

Burada duralım ve bu gelişmenin seçimlerle bağına bir göz atalım. Türkiye’deki seçimler tam da emperyalistlerin Suriye’ye operasyon başlatma sürecine

denk geldi. Emperyalistler açısından son derece önemli olan bu operasyonda Türkiye’nin tavrı, izleyeceği politika, emperyalistlerle kuracağı ilişkilerin düzeyi yaşamsal önemdeydi. Suriye’ye bir operasyon Türkiye’de emperyalistlerin koçbaşlığını üstlenecek bir hükümet olmadan mümkün değildi.

AKP hükümeti, bu iş için biçilmiş kaftandı. Emperyalistler için ön cephede savaşmak üzere gerekli olan yalan, demagoji, ikiyüzlük, gerici saldırganlık gibi her şey bu adamlarda vardı. Libya konusunda ikiyüzlülükteki, demagojideki, yalandaki ustalıklarını göstermemişler miydi?

Üç gün önce “Libyalı kardeşlerimin kanının akıtılmasına razı olmam” derken üç gün sonra “Libyalı kardeşleri”ne karşı gözü dönmüş saldırganlık demecileri vermemiş miydi? Bütün bunlar daha birkaç ay önce gözümüzün önünde cereyan etmişti ve bu anlamda emperyalistlerin mevcut hükümetten daha iyisini bulmaları neredeyse imkânsızdı.

Emperyalistlerin “halkın iradesi neyse o tecelli etsin” türünden safsatalara karnı toktu. “Demokratik seçim” adına kendilerine böylesine sadık ve hizmette kusur etmeyecek bir hükümeti, bir partiyi feda edemezlerdi. AKP’nin “seçim zaferinin” arkasında işte bu katı gerçek vardı. Bu katı gerçek görülmeden ve büyük bir kesinlikle hesaba katılmadan emperyalizme bağımlı ülkelerdeki ne seçim zaferleri ne de hükümetler açıklanamaz.

Şüphesiz, AKP’nin %50’ye varan oy oranının, “seçim zaferi”nin arkasındaki tek etken bu değildi. Seçim hileleri, halkı aldatmak, kandırmak için harcanan trilyonlar, basın ve televizyon kanallarından lağım suyu gibi kitlelerin beyinleri-

ne akıtılan yalanlar; bunların hepsi birer etkendi. Bütün bunlardan ve daha fazlasından sözedilebilir ama bir tek şeyden, seçimlerin halkın özgür iradesini, bilinçli tercih ve seçimini yansıttığından sözedilemez.

Genel oy’un kapitalist ülkelerde halkın olgunluğunu, eğilimini ölçen, özgür iradesini belli eden bir araç olduğu dönemler geçeli uzun on yıllar oldu. Genel oy’un bu özelliği kapitalizmin ilk dönemlerine ait bir olgu idi. Sermayenin büyümesi, yoğunlaşması ve tekelleşmesi genel oy’un bu özelliğine son verdi. Sermaye sınıfı, seçimlerden istediği sonuçları alabilmek için sadece seçim yasalarına sığınmakla kalmadı ama aynı zamanda pek çok hile yöntemi buldu, paranın gücüyle halkın aldatılması yönünde çabalarını, dini gericiyi, oyları satın alma yöntemini vb. duruma, koşullara ve ülkelere göre etkili biçimde kullandı.

Elbette bu söylenenlerden emperyalistlerin emekçi sınıfların eğilimini belirlemede kadir-i mutlak oldukları sonucu çıkarılmaz. Buradan anlaşılması gereken şey, emperyalistlerin ve işbirlikçi tekelci sınıfların halkın eğilimini çıkarlarına uygun şekilde yansıtmak için güçlü araçlara sahip oldukları ve bu araçları etkili şekilde kullandıklarıdır. Dolayısıyla, kapitalist ülkelerde emekçi sınıfların özgür iradeleriyle belirlenmiş bir seçim tercihindense artık sözetmek mümkün değildir. Burada ancak aldatılmış, kandırılmış, baskı altına alınmış, sahte ve yalan vaatlerle baştan çıkarılmış iradelerden sözedilebilir.

Türkiye’de burjuva partilerin “seçim zaferleri” bu faktörler göz önünde bulundurularak ve emperyalist güçlerin tercihleri dikkate alınarak değerlendirilmelidir.

SAVAŞ HÜKÜMETİ

Suriye İle Savaş Olasılığı

AKP'nin "seçim zaferi"nin arkasında emperyalist planlar çerçevesinde Suriye'ye savaş ilan etme taahhüdünün olduğu yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyor. Hükümet, Suriye'ye savaş açma ortamını adım adım hazırlıyor. Bunun için kendi söyleyebildiklerini kendisi doğrudan söylüyor; söyleyemediklerini teknelci basına söyleterek emekçi sınıfları bir savaşın gerekliliğine ve kaçınılmazlığına ikna etmeye çalışıyor.

New York Times'ın haberini aktaran Türk gazete, şu ilginç cümleyi araya sıkıştırılmayı ihmal etmemiş: "*Anadolu Ajansı'na demeç veren ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan üst düzey bir yetkili de, 'Başbakan Erdoğan'ın, Suriye'de yaşanan şiddete yönelik nefretten bahsederken hepimiz adına konuştuğunu düşünüyorum' diyordu*". Aslında "düşünmüyor" gerçeği söylüyor. Türk Başbakan, emperyalist planların koçbaşlığına soyunmakla kalmıyor ama emperyalistlerin sözcülüğünü de yapıyor. Arada bu derece derin bir "güven", sağlam bir işbirliği var.

Bu derin güven ve sağlam işbirliğinin arkasında, bildik bağımlılık ilişkilerinin dışında ne var? Mayıs ayında Türkiye'de CIA Başkanı, ABD Genelkurmay İkinci Başkanı ve ABD Büyükelçisi aracılığıyla Obamayla verilen karşılıklı sözler vardır. Türkiye, ABD ve diğer emperyalistler adına Suriye'ye saldırıya, Libya saldırısına katılmaya söz vermişse emperyalistler de Kürt halkına karşı savaşta Türk hükümetine her türlü destek sözünü vermişler. Bu gerçek artık gün gibi ortadadır.

Demek ki, genel seçimlerde sandıktan halkın özgür iradesi değil, bir savaş hükümeti çıkmıştır. Bu savaş hükümeti emperyalist planları yaşama geçirmede

ne kadar ileri gidebilecektir; savaş açmaya cüret edebilecek mi ve benzeri soruların yanıtı hükümete değil ama öncelikle emperyalistlerin pozisyonuna, sonra da Türkiye'de emekçi sınıfların mücadelesine, Kürt halkının özgürlük savaşında atacağı adımlara bağlıdır.

Devrimci proletarya ise, her duruma karşı kendi politikasını oluşturmalıdır. Teknelci basının, emperyalist basının ve televizyon kanallarının yayın politikasına bakılırsa Türkiye'nin Suriye'ye saldırısı neredeyse kaçınılmaz. Böyle bir gelişme ortaya çıkarsa devrimci proletaryanın taktiği ne olmalıdır?

Emperyalist savaşların emekçi sınıflar ve ezilen halklar için ne anlama geldiği üzerinde çok şey söylemeye gerek yok. Irak, Afganistan ve şimdi de Libya bu konuda kesin bir fikir veriyor. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı da Suriye'ye karşı girişilecek savaşın kendilerine kan, gözyaşı, acı, yıkım ve yoksulluktan başka bir şey getirmeyeceğini iyi bilmektedir.

Buraya kadar söylenenler savaşın sadece bir yönüne işaret ediyor. Ama savaşın bir diğer yönü daha var. Savaş demek bunalım demektir. Savaş aynı zamanda koşulların bir devrim için son derece uygun ve olgun hale gelmesi demektir. Savaş dönemlerinde bütün burjuva toplum köklerinden sarsılır. Buna teknelci sermaye sınıfının egemenliği de dâhildir. Proletaryanın büyük önderi Lenin'in sözleriyle söylesek "*savaş devrimine sunulmuş en büyük hediyedir*".

Böyle durumlarda sermaye sınıfı, kitleleri peşinden sürüklemek için "yurt savunması" adı altında kitleleri şoven duygularla zehirlemeye, onları savaşa katmaya çalışır. Sermaye sınıfının bu politikasına karşılık devrimci proletarya ne yapmalı? Devrimci proletarya, enternas-

yonalist bir sınıfın en ileri bölümü olarak sermaye sınıfının bu zehirli tasını kafaya dikmez. Böylesi dönemlerde devrimci proletarya ve devrimci komünist parti savaşın ortaya çıkaracağı ağır bunalım koşullarından burjuva egemenliği yıkmak ve kendi devrimci iktidarını kurmak için yararlanır.

İşte tam da bu devrimci düşünce gereği, Türkiye'nin gireceği savaşta Leninist Parti "yurt savunması" ya da "Arap halkına demokrasi getirmek" gibi yalan ve demagojilere aldırmadan, "iç savaş yükseltelim ve iktidarı ele geçirelim" şiarıyla hareket edecektir.

Genel seçimlerde sandıktan bir savaş hükümeti çıkmıştır ve hükümet Türkiye'yi hızla savaşa sürüklemeye niyet ve planlarını belli etmeye başlamıştır. Yine de savaşın mukadder ve önlenemez olduğunu söylemek doğru değil. Savaş önlenemez. Kürt halkına ve Türkiye emekçi sınıflarına büyük bir yıkım getirecek savaşın önlenmesinin koşulu, birleşik devrimin zafere taşınmasıdır. Bu mümkündür, emekçi sınıflar ve Kürt halkı bunu başarabilirler.

Leninist Parti, Kürt halkına ve emekçi sınıflara devrimin yolunu gösteriyor. Kürt halkı, burjuva egemenlik sisteminde bir hiç olan parlamentoya yüzünü hiç çevirmeden şimdiden oluşturduğu şehir konseylerini devrimci iktidar araçlarına çevirmelidir. Türkiye emekçi sınıfları ise yanbaşılarındaki Kürt halkının yarattığı bu örneği hızla benimseyerek kendi alanlarında yaşama geçirmeye çalışmalıdır. Leninistler, bu konuda emekçi sınıfların yardımına koşmalı, onlara yürünmesi gereken yolu göstermelidir.

Ya bu yıkıcı savaş bir devrimle önlenemez ya da savaş bir devrime yol açacak. □

YUNAN DEVRİMİNE DOĞRU

birkaç kuşak Yunanlının hayatını karartmış durumda. Ama uluslararası bankaların durmaya niyeti yok; ilk “borç ve kurtarma paketi” yetmedi, şimdi ikincisi gündemde. Ve öyle görülüyor ki, bardağı taşıran, tam da bu olacak.

Alman 4. Reich’inin Angela Hitler’i diyor ki, “Yunanlılar yıllardır az çalışıp çok tüket-

tiler ve o yüzden battılar; şimdi onları kurtaracak, bunun bedellerini ödemeliler”. Doğruluk payı var... yüzde bir kadar... Gerisinin düzeltilmesi lazım.

Yunanistan’ın nasıl bu hale geldiği elbette uzun araştırmaların konusudur. Ama meselenin özü, bildik hikaye... Durgun sıcak bir denizde balıklar tatlı tatlı salınarak yüzmekte, hayat sakın sakın akmaktadır... derken gökten topak topak ekme yağmaya başlar; bizim sakın uslu balıkçıklar yedikçe yer, giderek obezleşir, giderek yoldan çıkar... İşte o sıra, her türlü zoka afiyetle mideye indirilir. Bu hikayedeki balıklar ne kadar suçluysa, kapitalist tüketim çılgınlığı ve lüks yaşam tarafından kışkırtılan ve sonuçta ipotek koydukları evdeki bulgurlardan da olan Yunanlılar da o kadar suçludur. Bu işin bir yanı. Daha beteri var; tek tek vatandaşların batmasının ötesinde, devletin batması. çünkü yıllardır devlet şiştikçe şişti... harcamalar gırla... partililik, adam kayırma, rüşvet ... bizdekinden beter. bütün bu çılgın harcamalar ve devletin muazzam zararlara uğratılması sürecinde paralar yine en başta Alman tekelleri olmak üzere uluslararası tekellerin kasalarına doğru akmaktaydı.

Yani krizden önce, Alman, Fransız ve Amerikan bankalarından Yunan bankalarına; Yunan bankalarından da Yunanlılara ve Yunan devletine bol keseden borç veriliyor... bu paralar çılgın harcamalar eşliğinde yine aynı bankaların kasalarına dönerek saadet zincirini tamamlıyordu. Derken ma-

lum gün geldi, uluslararası bankalar birden krediyi kestiler. Dediler ki Yunan bankalarına; “borcunuz çok birikti, hele biraz ödeyin bakalım”. Karamanlis idi o zamanki Yunan belediye başkanı (Avrupa’da hükümetlerden bahsetmek saçma; Para Frankfurt’ta basılıyor, kararlar Brüksel’de alınıyor, Meriç sınırını Avrupa polisi Frontex bekliyor, vb) durumu kavramakta gecikmedi. Kasada ne kadar para varsa (28 milyar) bankalara verdi ve düpedüz koltuğu bırakıp kaçtı. Söz konusu borç, Yunan bankalarının uluslararası bankalara olan borcudur. Ve borcun taksitlerini ödeyebilmek için olağanüstü faizle alman her yeni borç, doğrudan Yunan bankalarına veriliyor ve onlar üzerinden uluslararası bankaların kasalarına geri dönüyor. Yani parayı bir ceplerinden ötekine aktarırken, borcu ve faizini Yunan halkına sahiplendirmeye çalışıyorlar. Bu uğurda maaşlar kesiliyor, vergiler artırılıyor, sosyal haklar budanıyor, devlete ait kurumlar, limanlar, havaalanları, hazine arazileri vs. haraç mezat satılığa çıkarılıyor.

Memleket, yarım bırakılmış şantiye yeri gibi... “harç bitti, yapı paydos!”. Her yerde “satılık”, “kiralık” yazıyor. işsizlik resmen % 16, gerçekte % 30.1 ve 2.Dünya Savaşı sonrası yıllar gibi, Yunanlı gençler, hem de bu sefer master yapmışlar, Almanya, ABD gibi ülkelere göçüyorlar.

Ama geleceği karartılan gençlik, maaşı kırılan emekçi ve emekli, iflase sürüklenen esnafın toptan göç edecek hali yok. Arap devrimlerini örnek alan Yunanlılar her akşam birçok şehirde meydanlarda toplanıyorlar. Tüm Yunanistan’da iki haftadır sürekli her akşam meydanları dolduranlar “kızgınlar” diye adlandırılıyorlar. Kızgınların sayısı dün akşam (10 Haziran) Atina Anayasa Meydanı’nda yarım milyona yaklaştı. Yunanistan, tüm Avrupayı saran şimdilik “demokratik ayaklanma”nın başını çekiyor. Söz konusu olan, bir halk hareketidir. Sol partiler de dahil tüm partilerden bağımsızdır. Ve sanırız, efendileri en çok endişelendiren de budur. Burada bizdeki TKP çizgisinde, ama %8-10 oy tabanına sahip güçlü bir Komünist Parti (KKE) var; ama 90 yılın tecrübesine sahip bu parti olaylar karşısında 90 yaşında bir ihtiyar gibi

Kızgın Yunanlılar

Düne kadar “vur patlasın çal oynasın” yaşayıp giden bir toplum, bugün yüzbinler halinde meydanlarda. O halde dün ile bugün arasında ciddi bir şeyler değişti. Dünya ekonomik krizi ve Yunanistan’ın ilk batan gemilerden oluşu... ve milat niteliğindeki olay; IMF, Avrupa Merkez Bankası ve Almanya “üçlü”sünün “Kurtarma Paketi” üzerinde yapılan anlaşma. Hani şu “yeni evrede emperyalizme tam teslimiyet” dediğimiz şeyin resmi, yazılı metni...

Söz konusu anlaşma, daha şimdiden

davrandığı için, sistemi tehdit etmiyor. İki yıl önceki gençlik ayaklanmalarında bu parti, etkisi altında tuttuğu büyük işçi sendikalarını sokaklardan uzak tutarak, bir ay süren gençlik ayaklanmasının genel bir halk ayaklanmasına evrilmesinin engellenmesinde üzerine düşeni yapmıştı. Güncel “kızgınlar hareketi” konusundaki tavırları da farklı değil. Kendilerinin dışında gelişen her türlü hareketi “provokasyon” diye damgalayan KKE’nin dışında, bir de yine vaktiyle KKE’den kopma, bizdeki ÖDP çizgisinde bir “radikal sol koalisyon” partisi var. %5 civarında oyları var. Aynen bizim reformistler gibi, kitle hareketine, onu düzen sınırları içinde tutabilmek için katılıyorlar. O yüzden şimdiye kadar nice büyük mitingler, genel grevler vs. oldu ama birtakım anarşist grupların “arıza çıkartması” dışında sorunsuz aşıldı hepsi. Çünkü şimdiye kadarki hareketlere bu meclis partileri damgalarını vuruyorlardı. Şimdi durum farklı.

“Sağcılar da meydanlara çıkıyorlar” gibi karalamalarla bu büyük halk hareketini gözden düşürmeye kalkanlar belden aşağı vuruyorlar. Halk hareketleri içlerinde sadece halkın en ileri kesimlerini barındırmazlar. Tahrir Meydanı’nda Müslüman Kardeşler de bulunuyordu. Önemli olan bu değildir. Sonucu belirleyecek olan mücadeledir.

Anayasa Meydanı’nda yüzbinlerce el, beşparmağı açık biçimde Yunan meclisine sallanıyor. Yanlış anlaşılmasın, bir çeşit selamlama değil bu. Amerikalıların orta parmakla, Türklerin bir şekilde başparmakla yaptıkları hareketin Yunancası bu. Evet, Yunanlılar herşeyi biraz abartır. Ama 21. yüzyılın ayaklanmalarına, sirtaki eşliğinde biraz Yunan havası katılmasını beklemek, abartılı olmayacak sanırız...

Bugün Bir Hükümet Devirdik!

Meydanları zapt eden “Kızgınlar” hareketinin 22. günü, sendikaların “Genel Grev” çağrısıyla birleşti ve yer yerinden oynadı. Sabah saat 07.00’den itibaren Meclis çepeçevre kuşatılmıştı ve çevik kuvvet polisleriyle çatışmalar başlamakta gecikmedi. Tüm gün aralıksız devam etti çatışmalar. Dünyanın gazı kullanıldı. Ama “Kızgın Yunanlılar” gerçekten kızgındı ve daha da kızdılar. Meydanı 49 sefer boşaltıp 50 sefer geri aldık. Sonuç; meydan bizde kaldı, ama hükümet düştü!

Bu hükümet zaten son aylarda yeraltına çekilmişti. Tabir abartılı değil; hangi bakan ortalıkta görülse taş, yumurta, yoğurt vb. yağmuruna tutuluyordu. İnsan içine çıkamaz hale gelmişlerdi. Bugünkü meclise girişleri Hollywood filmlerinden sahneleri andırıyordu.

Hükümetin düşmesini, 2.IMF Paketi Kanun Tasarısı konusunda hükümet içinde oluşan “çatlaklar”la falan açıklama çabaları gülünçtür. Tepesi atmış yüzbinlerce yurttaş tarafından kuşatılmış bir meclis içinde çatlak da oluşur patlak da...

Papandreu yarın yeni kabineyi açıklayacak, ardından da güvenoyu isteyecek. Bu saatten sonra işe yaramaz. Bir yandan da ana muhalefet partisiyle yeni ortak hükümet konusunda cilveleşiyorlar. Aşırı sağcılar da içerecek şekilde, bizim ’80 öncesi “Milliyetçi Cephe” hükümetlerini andıran “IMF Hükümeti” kurmayı deneyebilirler. Bu da “Kızgınlar”ın politik karakterini iyice netleştirmeye; halk hareketini daha “sol”laşmaya zorlar. Seçim alternatifi ise, hiçbir partinin %20’yi geçemeyeceği ortadayken kimin ne işine yarar... Ayrıca, emperyalist efendilerin

hesabına zihin jimnastiğine gerek yok; bu saatten sonra bulacakları her “çözüm” ayaklanmayı besleyecek.

Bugün ilk defa KKE (Yunanistan Komünist Partisi) 22 gün sonra, Anayasa Meydanı’nda görüldü; sabah saatlerinde, 30 bin kişilik kitleyle, sendikalarıyla birlikte alana teğet geçti, bir daha da geri dönmeden kaybolup gittiler. Yarın akşam için KKE Meydan’a gelecek, böyle bir çağrısı var, göreceğiz. Yalnız bugünkü başarıyı KKE ya da başka bir partinin hesabına yazamayacağız. Sabah 07.00’den itibaren “sıradan halk”ı meydanları dolduran, Meclisi kuşatan ve polisin amansız saldırılarına pabuç bırakmayarak meydanı zapt edenler.

Bu halkın genel kabul gören çığlığını aktaralım: “Hükümet, IMF ve Paketinle birlikte cehenneme git!”. İnanıyoruz ki bu halk, ne 2. ya da 3. Papandreu hükümetine ne de bir başka “başbakan”ın IMF hükümetine geçit verecek.

Bu akşam haberlerinde “Kızgın Yunanlılar”, bütün gün yerinden salladıkları hükümetin devrildiğini duydular. Burjuva parti kurmaylarının yüzlerindeki korkuyu gördüler. Ve tüm günkü kovalamacanın yorgunluğu, Anayasa Meydanı’na döktükleri göz yaşlarıyla birlikte uçup gitti; geriye keyifli bir gurur ile yarınki randevu için tazelenmiş enerji kaldı.

15 Haziran 2011

Yunanistan’dan Leninistler

Gözaltı Protestosuna Gözaltı

6 Haziran’da sabah saatlerinde Halk Cephesi’ne yapılan baskınlar sonucu 11 kişi gözaltına alındı.

Gözaltıları protesto etmek için aynı gün saat 18.00’de Adana Emniyet Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapılmak için toplanıldı. Ancak kitleye “Emniyet Müdürlüğü’nün 100 metre yakınında basın açıklaması yapamayacaklarını” söyleyen polisler, basın açıklaması için yolun karşısını gösterdi.

Bunu kabul etmeyen eylemciler, basın açıklamasına başladı. Polisler kitleye saldırdı ve Mücadele Birliği’nden Ulaş Yıldız’ın da aralarında bulunduğu yaklaşık 10 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar, aynı gün içinde para cezası kesilerek serbest bırakıldı. □

PTT VE ONTEX İŞÇİLERİ CUMARTESİ EYLEMLERİNDE

“Bütün Dünyanın İşçileri, Birleşin!”

İşten atılan PTT taşeron işçileri ve Ontex-Canbebe işçilerinin 15. Cumartesi yürüyüşlerine bu defa işten atılan Burger King Çağrı Merkezi işçileri, Bedaş işçileri, Kombat Deri işçileri, Legrand Elektrik'ten kadın işçiler, Polypleks işçileri, Kubatoğlu Fıratpen işçileri de katıldı.

Her hafta olduğu gibi işçiler 18.00'de Galatasaray Meydanı'nda bir araya geldiler. Eyleme Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri, BDSP, Sosyalist Dergi, Belediye İş 2 Nolu Şube, Tez Koop İş ve Enerji Sen de destek verdi.

İşçiler “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “PTT'de Direniş Kazanacak”, “Ontex'te Direniş Kazanacak” sloganları atarak yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş boyunca PTT taşeron işçilerinin ve Ontex işçilerinin işten atılmaları ve verdikleri zorlu mücadele aktararak, direnişlerine destek verilmesi ve Ontex ve Burger King ürünlerine boykot çağrısı yapıldı.

BEDAŞ, Burger King Çağrı Merkezi Çalışanları, Bericap İşçileri, Çel-Mer işçileri, Mas-Daf işçileri, Casper Bilgisayar, Konak işçileri, Legrand işçileri, Polypleks işçileri, Kubatoğlu Fıratpen işçileri başta olmak üzere, mücadele veren ve saldırıya uğrayan işçilerle dayanışma sloganları atıldı.

Taksim'in girişindeki Burger King önüne gelindiğinde, söz alan Ontex-Canbebe işçisi Gamze Kayhan, PTT işçilerinin 160 gündür ve kendilerinin de 117 gündür eylemde olduğunu söyledi.

PTT işçileri de PTT İşletmeleri Topkapı AVPİM önünde eylemlerini sürdürdüklerini ve mücadelelerini Ontex işçileriyle birleştirdiklerini söyledi.

BEDAŞ işçilerinin de ağır çalışma koşulları ve taşeron çalışmaya, BEDAŞ'taki yolsuzluklara karşı Enerji-Sen'de örgütlenerek mücadele verdikleri hatırlatılan konuşmada Burger King ve BEDAŞ işçileriyle de dayanışma içinde eylemlerini sürdürecekleri belirtildi.

Eylemde olan tüm işçiler kendi sorunlarını ve amaçlarını kısaca aktardılar. Legrand Elektrik firmasında çalışan bir kadın işçi kendi sorunlarını şöyle aktardı; “Bizler Gebze OSB'de çalışan işçileriz, fabrikamızda sendikamız Birleşik Metal İş 17 yıldır örgütlü ama bir türlü TİS yetkisini alamadı. Biz işçiler olarak gecemizi gündüzümüzü katarak fabrikadaki işçileri örgütledik ve çoğunluğu kazanarak sendikamıza TİS yetkisini kazandırmış olduk. Patron biz bilinçli işçileri hemen işten çıkarttı. Sonra sendikamız bizim fabrikanın önündeki eyleme sahip çıkacağına sözünü verdi, üç gün sonra da bizleri sattı. Amacımız işe geri dönebilmek, bunun için fabrikanın önünde 25 gündür çadırımızda eylemdeyiz”.

Polypleks işçileri adına bir işçi de, 210 gündür Çorlu'da eylemde olduklarını belirtti ve “Mazlum halklar ayağa kalkmadan zalimlere diz çöktüremez” diyerek işçilerin onurlu mücadelelerini selamladı.

BEDAŞ, Kombat Deri, Kubatoğlu Fıratpen işçileri de kısa konuşmalar yaptılar.

Son olarak, eyleme sürekli destek veren Devrimci İşçi Komiteleri ve BDSP adına kısa konuşmalar yapıldı.

Devrimci İşçi Komiteleri, Batıgül Tunç'un verdiği mücadeleyi anlatarak, Batıgül'ün işçi sınıfına örnek bir mücadele azmi gösterdiğini, her eyleminde polis saldırısına, tartaklanmasına, onlarca defa gözaltına alınmasına rağmen mücadelesini nasıl kazandığını söyledi; işçilerin eylemlerini nasıl savaşarak kazandıklarını vurguladı.

Burger King ve Ontex ürünlerinin boykot edilmesi çağrısı yapılarak ve sloganlar atılarak eylem bitirildi.

“Duymak İstemeyenler Bilsin Mücadelemiz Sürecek!”

İşlerine geri dönebilmek için eylemlerine devam eden PTT taşeron işçileri 167 gündür işyerleri olan PTT Topkapı AVPİM önünde mücadelelerini sürdürüyor. Daha iyi çalışma koşulları için Selüloz-İş Sendikası'nda örgütlenen ve sendikalı oldukları için işten atılan ve sendikaları tarafından yalnız bırakılan Ontex-Canbebe işçileri ise 124 gündür Yenibosna'daki fabrikaları önünde eylemlerine devam ediyorlar. Mücadelelerini ortaklaştıran PTT taşeron işçileri ve Ontex-Canbebe işçileri işlerine dönebilmek için hep birlikte zorlu bir mücadele veriyorlar.

İşçiler seslerini duyurabilmek için her hafta yaptıkları Cumartesi yürüyüşlerinin 16.sı için yine saat 18.00'de Galatasaray Meydanı'nda bir araya geldiler. “Taşeron İşçisi Köle Değildir”, “Kahrolsun Kölelik Düzeni”, “Yaşasın Ontex Direnişimiz”, “Yaşasın PTT Direnişimiz”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Boykot Boykot Canbebe'ye Boykot Direnişe Destek”, “PTT'de Direniş Kazanacak”, “Ontex'te Direniş Kazanacak”, “Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek” sloganlarıyla yürüyüşlerine başladılar.

Yürüyüş sırasında Demirören AVM önünde futbol taraftarlarının toplanmış olması nedeniyle izdiham vardı. İşçilerin yürüyüşü taraftarlara ulaştığında, kitle önce açılıp yol verdi. İşçiler slogan atarak yürümeye devam ediyorlardı ki, birkaç kişinin provokasyon amaçlı işçilere pet şişeler vb fırlatmasıyla ortalık karıştı. Bunun üzerine işçiler yolun açılması ve seslerini duyurabilmek, destek alabilmek için sloganlarını daha gür bir şekilde atmaya başladılar. Tam kitlenin arasından çıkılmış, ortalık sakinleşmeye başlamışken polis işçileri kalkanlarla

itmeye çalışarak hızlı ilerlemeleri ve kitlenin bulunduğu yerden uzaklaşmaları için zorlamaya başladı. İşçiler bu müdahaleye “Baskılar Bizim Yıldırımımız”, “Direne Direne Kazanacağız”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” sloganları atarak karşılık verdi ve yürüyüşe devam edildi.

Burger King önüne gelindiğinde ise sermayenin işçi ve emekçilere saldırılarına değinildi ve eylemlerin sürdüğü belirtildi. Devletin ve sermayedarların eylem başladığında çok fazla sürmeyeceği beklentisi içinde olduğunu ve seslerini duymazdan gelerek onların direnişini kırmaya çalışıldığına dikkat çekildi ve PTT işçilerinin 167. güne Ontex işçilerinin ise 124. güne gelmelerine ve bir çok saldırıyla karşı karşıya kalmalarına rağmen eylemlerini kararlılıkla devam ettikleri ve desteklerle güçlendikleri ifade edildi. Direnişteki işçilerle ve tüm işçi sınıfıyla bu mücadeleyi sonuna kadar götürmeye kararlı oldukları belirtilen

konuşmada Kubatoğlu Fıratpen işçisi Cafer Timtik ile de bundan sonra ortak bir mücadele götürüleceği ifade edildi.

Ontex patronuna ve Burger King patronuna da seslenilerek işçilerin mücadeleden kısa sürede yılacakları düşüncesiyle görmezden gelindiğini, seslerinin duymazdan gelindiğini belirtti. Sürdürdükleri mücadelenin yalnızca kendileri için değil işçi sınıfının mücadelesi olduğu ifade edilerek işlerine geri dönünceye kadar da bu mücadeleyi götürülecekleri söylendi.

Bir süre oturma eylemi yapılarak sloganlarla Burger King ve Ontex protesto edildi, ürünlerinin boykot edilmesi yönünde çağrı yapıldı.

Ontex işçilerinin eylemine Mücadele Birliği Platformu ve BDSP de katılarak destek verdi. Eylem Ontex-Canbebe işçilerinin 25 Haziran günü Yenibosna'daki fabrikaları önünde eylemlerinin 130. gününü yapacak olan basın açıklamasına çağrı ile son buldu. □

EV İŞÇİLERİ DE SENDİKALI OLACAK

Ev temizliği, çocuk bakımı, hasta ve yaşlı bakımı vb. işlerde çalışan kadınlar daha iyi çalışma koşulları için can güvenliği, iş güvenliği, sosyal güvence ve işlerinin belli bir standarda göre tanımlanması için bir araya gelerek bir sendika kurma kararı aldılar.

Kayıt dışı çalışmanın en yüksek olduğu sektörlerden birisi de ev işleri sektörü. Çünkü bu alanda çalışanlarının yaptıkları işlerin bir çoğunun yasal olarak bir tanımı bile yapılmış değil, hiçbir çalışma sektörü içinde tanımlanmıyorlar. Kimisi hasta ve yaşlı bakımında, kimisi ev temizliğinde, kimisi çocuk bakımında çalışıyor ya da bu alana girecek benzeri işlerde çalışıyorlar. Ama alanda çalışanların çalışma saatlerini işlerinin niteliklerini, ücretini, sigorta kapsamını tanımlayan bir düzenleme bulunmuyor; kısmen var olan tanımlamalar ise yeterli değil.

Bu alanda çalışan kadınlar, iş yerlerinde yaşadıkları sorunlara bir çözüm getirmek için örgütlenmeye gitmek gerektiğini görerek, bir sendika kurmaya karar verdiler.

Ev işçisi kadınlar 15 Haziran 2011 Çarşamba günü saat 15.00'de İstanbul Valiliği önünde bir basın açıklaması ile sendikanın kuruluşu için gerekli evrakları Valiliğe vererek Ev İşçileri Dayanışma Sendikası'nın kuruluşunu kamuoyuna duyurdular.

“Can Güvenliği, İş Güvenliği, Sosyal Güvence İstiyoruz, Alacağız, Ev İşçisiyiz Toz Bezi Değiliz, Hep Birlikte El Ele Mücadeleye – Ev İşçileri Dayanışma Sendikası” yazılı pankart açan ev işçisi kadınlar “Gültekiyeler ve Fatimalar Ölmesin Artık”, “Yatılı Çalışan Arkadaşlarımız Belirli Bir Saatten Sonra Odasına Çekilebilmeli”, “Söylenen Sürelerden Daha Fazla Çalışıyoruz Mesai Alamıyoruz”, “Çalışma Bakanlığı ve İş-Kur Yüzünden Bir Kurban Daha Verdik”, “İş Cinayetlerine

Son”, “Haftada En Fazla 45 Saat Çalışmak İstiyoruz”, “Taze ve Temiz Yemek İstiyoruz”, “İş Tanımı İstiyoruz Bir Çok İş Yapmak Zorunda Kalmak İstemiyoruz”, “Standart Çalışma Saatleri İstiyoruz, Mesai Yapmak İstemiyoruz”, “Emeğimiz Bedenimiz Bizimdir Bizim Kalacak”, “Tacize, Tecavüze, Hakarete Son” yazılı dövizlerle işyerlerindeki sorunları ve taleplerini dile getirdiler.

Sendikanın kuruluşunda yer alan Gülhan Benli, basın açıklaması öncesinde niçin bir sendika kurma ihtiyacı duyulduğu konusundaki sorulara yanıt olarak, ev işleri alanında çalışanların başta can güvenliği, sosyal güvenlik sigortası, iş saatlerinin belirsizliği, iş koşullarının ağırlığı, çalışanların yaşadıkları baskı, horlanma, hakaret, iş kazaları, yaralanmalar, tehditler ve hatta cinayetlerle karşı karşıya olmaları nedeniyle bu kapsamı geniş olan iş kolunda bir örgütlenmeye ihtiyaç duyulduğunu gördüklerini belirtti. Ev işleri kapsamında yer alan işlerde çalışanların ortamının dışarıya kapalı kalan bir alan olarak buradaki bir çok sorunun dışarıya yansıtılmadığı ve bu nedenle çalışanların pek çok sorunla tek başına uğraşmak zorunda kaldıklarını, birçok arkadaşlarının görevi olmayan işleri yapmak zorunda bırakıldıklarını

dile getirerek, bu sorunların ortaya konabilmesi ve buna benzer pek çok konuda önlemler alınabilmesi için böyle bir örgütlülüğü ihtiyaç olduğunu saptadıklarını ifade etti. Benli, şimdiden birçok kadının sendikali olmak için kendilerine başvuruda bulunduğunu da söyledi.

Basın açıklamasında, devletin bu alanda yetkili kurumlarının ev işçilerinin emeğini, ev işçilerinin belini bükken kurnalsız ve kayıtsız çalışma koşullarını görmezden geldiğine hatta bu kurumların bizzat kurnalsızlığı teşvik ettiğine vurgu yapıldı. Çalışma Bakanlığı'nın sözde kayıtdışı çalışmayı önlemek amacıyla teşvik ettiği özel istihdam bürolarının kayıtsız ve kurnalsız çalışmanın asıl kaynağı durumunda olduğu belirtilen açıklamada devletin kurumlarının ev işçilerinin nerelerde ve nasıl çalıştığından haberdar olduğunu, fakat sayısız sorun ve sıkıntının yaşandığı bu iş alanında sorunu giderme konusunda hiçbir girişiminin bulunmadığı ifade edildi. Ev işçisi kadınların yaşadıkları sorunlar, iş kazaları, sakatlanmalar, baskılar şiddet, tecavüz, cinayet ve intihar olayları hatırlatılarak “Tüm bu sorunlara karşı ev işçileri olarak bu amansız şartlarla mücadele etmek için, haklarımız için dayanışmada bulunmak için örgütleniyoruz” denildi.

Başta hükümet olmak üzere devletin ilgili kurumları olan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nı, Çocuk ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı'nı, İş-Kur'u, Sosyal Güvenlik Kurumu'nu da sorumluluğa davet ettiklerini belirten ev işçisi kadınlar sendikaları, sivil toplum kuruluşlarını ve duyarlı kişileri mücadelesine destek vermeye çağırdılar.

Ev işçisi kadınların yakınları, arkadaşları ve çeşitli meslek ve kadın örgütlerinden kadınlar da gelerek sendikaya destek verdiler. □

BEDAŞ İŞÇİLERİ KAZANDI

“Gerekirse Burayı Her Gün Eylem Alanına Çeviririz”

Enerji Sen’e üye Bedaş işçilerinin eylemi beşinci haftasına ulaştı. İşçiler taşeron sistemin kaldırılmasını ve var olan haklarının uygulanmasını istiyorlardı. 10 Haziran günü 24 işçi daha işten çıkartıldı, geçen hafta da 4 işçi işten çıkarılmıştı. İşçiler artık, yaptıkları bu eylemler dışında protesto gösterileri yapmayı düşünüyor.

Bedaş işçileri, 10 Haziran’da Taksim Tramvay durağında saat 15.00’da toplanarak, Bedaş Genel Müdürlüğü önüne doğru yürüyüşe geçtiler. İşçiler “İşimize Ekmeğimize Sahip Çıkacağız Enerji Sen” pankartı açarak “Direne Direne Kazanacağız”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganları attılar.

İşçilerden Ömer Toplamacı, “Buradan BEDAŞ yetkililerini bir kez daha uyarıyoruz. Bakanlığın vermiş olduğu kararları uygulayın. İşten atılan arkadaşlarımızı derhal geri alın. Biz mücadelemizden asla dönmeyeceğiz. Gerekirse değil her hafta, her gün burasını eylem alanına çevireceğiz. Biz gücümüzü haklılığımızdan ve meşruluğumuzdan alıyoruz. Haklarımızı alana kadar da mücadelemizi sürdüreceğiz” dedi.

Bedaş’ta çalışan bir diğer işçi ise durumu şöyle aktarıyor: “Biz haftalardır, bizlere uygulanan haksızlıklara karşı eylemler yaptık, ekmeğimizi savunduğumuz için işten çıkarılmaya başladık. Ama yılmayacağız. Sendikamızla görüşüp, Bedaş’ın önünde çadırlarımızı kurabiliriz”.

Açıklamadan sonra işten çıkartılan işçilerin hukuksuz şekilde işten çıkartıldıklarına dair evraklar Bedaş Genel Müdürlüğü’ne bırakıldı. İşçilerin eylemi, çektikleri halaylardan sonra sona erdi.

İşçiler 15-16 Haziran’da Eylemde

BEDAŞ Genel Müdürlüğünde çalışan taşeron işçileri, yürüttükleri “Cuma Eylemleri” kapsamında her Cuma günü saat 15.00’te Taksim Tramvay Durağından başlayarak BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne yürüyüşler düzenliyorlardı. Taşeron sistemine ve ağır çalışma koşullarına karşı başlatıkları eylemler sürerken, BEDAŞ Genel Müdürlüğü eyleme katılan işçilerden 22’sini işten çıkardı.

İşçiler, 15 Haziran günü, günün anlam ve önemine dikkat çe-

kererek, BEDAŞ önünde çadırlarını kurdular. İşten çıkartılan işçilerden İsmail Öğretici, “Haftalardır burada Bedaş Genel Müdürlüğü ve taşeron şirketlerin işbirliğinde enerji işçilerinin haklarının nasıl gasp edildiğini, üzerimizdeki baskı ve tehditlerin hangi boyutlara ulaştığını anlattık. Yapılan tüm baskılara karşı sendikalaşma mücadelemize engel olamadılar. Yasa dışı bir biçimde imzalatmaya çalıştıkları boş para makbuzlarının altında imzalarımızı göremediler. İstanbul halkının nasıl soyulduğunu kamuoyu ile paylaşmamıza engel olamadılar. Köşeye sıkıştılar, köşeye sıkıştıkça saldırganlaştılar ve 22 arkadaşımızı 10 Haziran Cuma günü işten attılar. Evet, mücadeleler her zaman zaferle sonuçlanmaz ama mücadele etmeden de zafere ulaşamayız. 41 yıl önce Türkiye işçi sınıfı bu düşünce ile yola çıktı ve 15-16 Haziran direnişini yarattı. Biz de bu bilinçle çıktık yola, bu bilinçle 15-16 Haziran direnişinin açtığı yolda ilerlemeye devam ediyoruz” dedi.

Enerji Sen Başkanı Kamil Kartal, “Mücadelemiz kazanuncaya kadar sürecek, Bedaş önündeyiz, her türlü baskıya karşı karşı koyacağız, kavgamızı bundan sonra böyle sürdüreceğiz” dedi. Eyleme TTB, Dev Maden-İş, Sine-Sen destek verdi. İşçiler çadırlarda her gün saat 17.00’a kadar eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular.

Enerji-Sen Üyesi İşçiler 2 Saatte Kazanma Ulaştılar

İşçilerin çadırlarını kurup eyleme başlamalarından birkaç saat sonra anlaşmaya varıldı.

Saat 15.00’da İstanbul Taksim’deki BEDAŞ önünde çadır kurarak direnişe geçen, işten çıkarılan 22 Enerji-Sen üyesi işçi, BEDAŞ tarafından resmen işe alındı. BEDAŞ, işçilere işe alındıklarına dair resmi bir kağıt verdi. Buna göre işçiler yarın işbaşı yapacak. Direnişin kazanılmasının ardından işçiler kurdukları çadırı da kaldırdı.

BEDAŞ’a bağlı taşeron Sezen Yavuz LPG Elektrik San. Ve Tic. Ltd Şti’de Enerji-Sen üyesi işçiler, zorla imzalatılmaya çalışılan kıdem tazminatı bordrolarını imzalamamıştı. İşçiler, eksik yatırılan SSK primlerinin ödenmesini ve ödenmeyen maaşların da yatırılmasını talep etmişlerdi. □

Metro Grosmarket İşçileri Grev İlanı Astı

Metro Grosmarket'te Sosyal-İş Sendikası üyesi olan işçiler, 4. Dönem Toplu İş Sözleşmesinde yaşanan anlaşmazlıktan dolayı grev ilanı astı.

17 Ocak günü başlayan toplu iş sözleşmesi, iki ana maddede tıkanıyor için 7 Haziran günü grev ilanını asma kararı alındı. İzmir'de 9 Haziran Perşembe günü saat 14.30'da Gaziemir Metro idari personel girişi önünde okunan basın açıklaması yapıldı. Sosyal-İş yöneticilerinden birinin okuduğu basın açıklamasında,

"Anlaşma sağlanamayan maddeler, iki ana konu üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bunlar; kasalarda uygulanan Bart sistemi ile ücret ve sosyal haklardaki artışlardır.

Bart sistemi, işçilerin çalışma, mesai başlangıç ve bitiş saatlerinin bir bilgisayar programı tarafından belirlenmesine dayanmaktadır. Bart sistemi ile işyerinin yoğunluğuna göre işçilerin mesai başlangıç ve bitiş saatleri sürekli olarak farklılık göstermektedir. Bart sistemi ile mesai saatleri sürekli değişen ve belirsizleşen Metro işçilerinin tüm yaşam düzenleri ve sosyal hayatları alt üst olmaktadır.

Sendikamız işte insanın tüm çalışma ve sosyal yaşamını bir bilgisayar programının insafına terk eden Bart sistemine karşı, insani ve kurallı bir çalışma düzeni talep etmektedir.

Anlaşma sağlanamayan diğer husus ise ücret ve sosyal haklarındaki artışlardır. Ücret artışlarına ilişkin temel anlaşmazlık noktası, birinci altı aylık dönem için uygulanacak olan ücret artış oranlarıdır. Sendikamız birinci altı ay için %15 oranında bir ücret artışı ve bu artış sonrası aylık brüt 880 TL'nin altında kalan işçilerin ücretlerinin 880 TL'ye yükseltilmesini talep etmektedir. Sosyal haklarda ise yıllık bazda ortalama %20'lik artış talebimiz vardır...

İşte Sosyal-İş Sendikası, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, yasal süreç gereği, 7 Haziran 2011 tarihinde grev kararı almış, kararı işverene tebliğ etmiştir. Bugün de, sendikamız Metro Grosmarket bünyesinde 19 mağaza, genel müdürlük ve bir merkez depoda grev kararı ilan etmektedir. Anlaşma sağlanamadığı durumda önümüzdeki 60 günlük süre zarfında grev kararı uygulamaya konulacak..." denildi.

Basın açıklaması ardından alkışlar ve ıslıklarla İdari Personel girişi ve Metro Grosmarket girişine grev ilanları asıldı. Ası-

lan grev kararından sonra işçiler işlerinin başına döndüler. Basın açıklamasına katılan işçiler yoğun bir baskı uygulandığını dile getirdiler. Gaziemir'de grev ilanı asılırken, aynı anda Çiğli'de bulunan Metro Grosmarket'te de basın açıklaması yapılarak grev kararı asıldı.

İzmir Mücadele Birliği

İstanbul Tıp Fakültesi Taşeron İşçileri Haklarını İstiyor

İstanbul Tıp Fakültesi'nde çalışan temizlik, şoför, tıbbi atık, yemekhane vb. işlerde çalışan yüzlerce taşeron işçisi, 7

Haziran günü Cerrahi Bölüm önünde saat 12.00'da toplandılar.

Siyah bir tabut taşıyan işçiler, tabutun üstünde "Taşeron Sistemini Tarihe Gömmeye Geldik" yazısı vardı. Siyah tabut arkasından "Güvenceli İş Güvenceli Gelecek" pankartını açarak iş önlükleriyle hastane içerisinde yürüyüş yaptılar.

Hastanenin poliklinikler önünden başlayarak yapılan yürüyüşte taşeron sistemin kaldırılmasına yönelik sloganlar atıldı.

"Sağlık İş Ekip İşidir", "Taşerona Köle Olmayacağız", "Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir" sloganlarını attılar. Sağlık taşeron işçilerinin ellerindeki dövizler de dikkat çekti. Tekrar poliklinikler önüne gelerek açıklamada bulunan Taşeron İşçileri Dayanışma Derneği adına Güneş Cengiz, taşeron işçilerinin örgütlenmeye başladıklarından bugüne kadar bir sürü eylem yaptıkları ve hakları olan yıllık ücretli izin hakkı, şua izinleri gibi hakların derneğin çalışmalarıyla başarıldığını söyledi. Güneş; hala kıdem tazminatı, fazla mesai, kreş hakkı, doğum ve süt izinleri gibi haklarının olduğunu, ama bunların hastanede uygulanmadığını belirtti.

Adana Balcalı Hastanesi'nde çalışan taşeron işçilerin haklarının mücadele ederek, doktorların öğrencilerle birlikte hareket ederek, haklarını kısa sürede kazandıkları hatırlatıldı.

Güneş Cengiz; "Doktor, memur, taşeron işçisi, ayrımı yapmadan çalışanların dayanışması, bizlere olmazların nasıl başarıla- cağını göstermiştir. Bizler üniversitemizde kadrolu ve güvenceli çalışmak istiyoruz. İstanbul Üniversitesi'nin taşeron işçileri olarak mücadelemizi hem hukuksal hem de demokratik yollarla her alanda sürdüreceğiz" dedi.

Eyleme Eğitim-Sen, Tabipler Odası, Sağlık Emekçileri Sendikası, Dev Sağlık İş, Tez Koop İş ve Petrol İş sendikaları destek verdi.

"Yansak da Dokunacağız"

Gazeteciler, tutsak edilen Ahmet Şener ve arkadaşları için "Adaletin 100. Kara Günü" yürüyüşü düzenlediler. Eylemde "Yansak da Dokunacağız", "Adaletin Kara 100'ü" yazılı pankart ve dövizler taşındı.

Sınır Tanımayan Gazeteciler, Türkiye Gazeteciler Sendikası ve çeşitli demokratik kitle örgütleriyle düzenlenen eylem, Galatasaray Lisesi önünden 18 Haziran günü saat 13.00'da başladı. Yürüyüşte slogan ve dövizlerle tutuklu olan gazetecilerin derhal serbest bırakılması talep edildi.

Taksim Tramvay durağına kadar süren yürüyüşün ardından Gazeteci Rıdvan Akar açıklama yaptı. Akar, açıklamasında "eşit, özgür, demokratik, müreffeh toplum, ancak prangalarından kurtulmuş bir basınla mümkün olabilir. Özgür basın şiarımıza ulaşmak için biliniz ki yansak da dokunacağız" dedi.

Kısa bir süre önce cezaevinden tahliye edilen Suzan Zengin de, "Bu, Türkiye ve uluslararası kamuoyunda, doğruların gözden kaçırılması amaçlıdır. Diğer taraftan da bununla, toplumsal muhalefete gözdağı vermek, tutuklananları 'terör'le bağlantılı kılarak, toplumda gazetecilere ve gazetecilik mesleğine güvensizlik aşılacak amaçlanmaktadır" dedi. Zengin, cezaevlerinde düşüncelerinden dolayı binlerce siyasi tutuklu bulunduğunu hatırlatarak, bunların da tutuklu gazetecilerle ayrı tutulmamasını istedi.

Eylemden sonra gazeteciler; tutuklu olan meslektaşları serbest bırakılana kadar mücadele edeceklerini açıkladılar. □

Liselî Gençler Geleceğın Şifresini Çözdü!

Şifreli sınav skandallarının ardından sokağa çıkan üniversite ve lise öğrencilerinin eylemleri farklı zamanlarda ve farklı alanlarda sürüyor. Eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim isteyen liseliler, eğitim sistemini ve sınavları protesto gösterilerinden birini daha 13 Haziran'da gerçekleştirdiler.

Kapitalist sistemde okulların kendilerine kapatıldığını, okula gidebilenlerin ise geleceğinin yok edildiğini gören liseliler saat 15.00'de İstanbul Kadıköy'de Tepe Natulius önünde toplandılar.

"Çözülen Şifreleriniz Değil, Çürümüş Sisteminizdir" sloganıyla liseliler, sınavlarla, şifrelerle dolu, emekçi çocuklarına gelecekte köle olmaktan başka bir şans tanımayan kapitalist eğitim sistemini protesto ederek, "Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim" sloganıyla Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdüler.

Yürüyüşte "Sınavlara, Şifrelere İsyan Etmek Meşrudur", "Delirdik, Bayıldık, Aç Yattık Yetti Artık, Şifresizler Başkaldırıyor", "Katsayı ve Şifre ile Kayrılanlara Değil Tüm Emekçilere Üniversite", "Sınavlar Kaldırılsın Anadilde Eğitime Özgürlük", "Şifreleriniz, Eleme Sınavlarımız, Paralı Eğitiminiz Sizin Olsun Gelecek Bizim" pankartları açan liseli gençler "YGS'ye İnat Yaşasın Hayat", "Ali Demir İstifa", "Eğitim Hakkımız Engellenemez", "ABCDE, Şifreci, Kopyacı AKP", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yaşasın Örgütlü Mücademiz", "Geleceğın Şifresi İsyanda Kavgada, Sosyalizmde" sloganları attılar.

Liselilerin sınav sistemini protesto ettiği eyleme Devrimci Öğrenci Birliği de katılarak destek verdi. Buluşma yerinden başlayarak alana kadar pek çok yere yazılama yapan DÖB'lü öğrenciler "Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Devrimle Gelecek", "Üniversiteler Devrimle Özgürleşecek" sloganını öne çıkardılar.

Yürüyüş sonunda alanda yapılan açılış konuşmasında gençlerin Mısır'da Libya'da, Suriye'de, Madrid'te isyanın fitilini ateşleyenler olduğu, diktatörlerin bir bir devrildiği dile getirilerek, devrimin fitilini ateşleyen gençler gibi onlar da sınavsız bir üniversite için, sınav yüzünden intihar eden arkadaşları için, cinsiyetçi ayrımlara karşı, şifrelerle başkaldırmak için, emekçi çocuklarının eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim alabilmesi için alanlarda oldukları ifade edildi.

Açılış konuşmasının ardından bir öğretmen ve bir veli de, liseli öğrencilerin mücadelesini destekleyerek kapitalist sistemde eğitim kurumlarının emekçi çocuklarına kapatıldığını, öğrenimine devam ede-

bilenlerin ise staj sistemiyle kölece çalışma koşullarına mahkum edildiğini belirterek, bugün gençlerin geleceğinin yok edildiğine değindiler ve bu sistemin değiştirilmesi mücadelesinde liselilerin yanında olduklarını söylediler.

Liselî öğrenciler adına yapılan konuşmaya "Bizler okul masraflarını karşılamak için binbir sorunla boğuşan emekçi ailelerin gençleriyiz. Bizler hayatı zindana çeviren okullarda sıraya sokulup uygun adım derse giren gençleriz. Ve üniversiteye gitmek istediğimizde ise YGS, LYS dayatılan gençleriz" denilerek başlandı.

YGS sınavındaki şifre skandalına değinilen açıklamada, YGS yerine "Olgunluk" sınavı adıyla sınav konduğuna atf yapılarak isim değiştirmelerle bu sistemin emekçi çocuklarına yutturulmaya çalışıldığına dikkat çekilerek, oyuna çevrilen eğitim sistemiyle karartılan liseli gençlerin geleceğini sokakta kazanacaklarını bildikleri için sokaklara çıkmaya devam edecekleri ifade edildi.

Bu eğitim sistemiyle bir diploma sahibi olabilenlerin de diploma- lı işsizler ordusuna katılmak zorunda kaldığı hatırlatılan açıklamada, okulda sınavlarla elenen emekçi çocuklarının bir de meslek yaşamında elendiklerine dikkat çekildi.

Liselerde milli tarih, milli coğrafya ile eğitilen, her şeyin formüllerle açıklandığı ama laboratuvarın görülmediği ve de anadilin yok sayıldığı, din derslerinin zorunlu olduğu bir eğitim sisteminin yerleştirildiği belirtildi. Kuzey Kürdistan'da okulların basılarak liselilere azgınca saldırıldığına, gençlerin sokaklarda katledildiğine, kadımla erkek öğrenci arasında 45 cm mesafe bulunmasını şart koşan cinsiyetçi ayrıma da değinildi.

Meslek liselerinin fabrikalara çevrilip staj ve atölye dersleri verilirken diğer yandan sınavlarda ortaöğrenim başarı puanının baz alınmasına da dikkat çekildi.

Okullarda idare-polis işbirliğinin yerleştirildiği, her okula bir muhbir öğretmen anlayışının geliştiği de belirtilerek ÖSS'den bugüne dek devam eden bu eğitim sistemine karşı, bu düzenin yarattığı sisteme karşı mücadelenin kararlılıkla yürütüleceği; eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için sokaklara çıkılmaya devam edileceği dile getirildi.

Eylemde 117 gündür Yenibosna'daki fabrikaları önünde direnişlerini sürdürmekte olan Ontex işçileri de "İşçi Gençlik El Ele Örgütlü Mücadeleye, Şifreli Hayata Şifresiz Çözüm, Tek Yol Direniş - Direnişçi Ontex-Canbebe ve PTT Taşeron İşçileri" pankartıyla katılarak destek verdi. Ontex ve PTT taşeron işçileri adına konuşan Gamze Kayhan "Sizler burada sınavlara karşı, eğitim sistemine karşı mücadele verirken, bizler de işçiler olarak kölece çalışma sistemine, işten atmalara karşı mücadele veriyoruz. Bu mücadelenizde işçiler olarak sizleri her zaman destekliyoruz. Sizlerin de bizlerin de geleceği için eylemlerimizi ve mücadelemizi birleştirmek zorundayız" diyerek "İşçi Gençlik El Ele Birlikte Mücadeleye!" sloganıyla sözlerini tamamladı.

Liselî gençlerin eylemine Grup Adalılar, Grup Munzur, Tanyeri Şiir Grubu ve Grup Emeğe Ezgi de katılarak destek verdiler. Kürtçe ve Türkçe parçalar söyleyen Grup Emeğe Ezgi'nin kendi çalışması olan "Söz Veriyoruz" adlı parçası da coşkulu bir şekilde zafer işaretleri yapılarak ve halaylar çekilerek dinlenirken DÖB'lü öğrenciler parça bitiminde "Fabrikalar, Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğın Olacak" sloganıyla Grup Emeğe Ezgi'nin desteğini selamladılar. Parçanın bitiminde yumruklar havada ölümsüzleşen devrim savaşçılarına devrim sözü verildi. Ardından eylem sonlandırıldı. □

BURGER KING TÜM ÇAĞRI MERKEZİ ÇALIŞANLARININ SESİ OLACAK!

Burger King Çağrı Merkezi'nde çalışanlar kölece çalışma koşullarına karşı Tez-Koop-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Ve arka arkaya işten atılmaya başladılar. Bunun sonucunda sendikaları Tez-Koop-İş İstanbul 5 Nolu Şubesi'nin de desteğiyle 24 Mayıs'tan bu yana yaptıkları basın açıklamalarıyla Burger King Çağrı Merkezi'ndeki işten atmaları ve çalışma koşullarını kamuoyuna duyuru-

yor ve mücadelelerini sürdürüyorlar.

Burger King Çağrı Merkezi çalışanları 9 Haziran 2011 Perşembe günü yine patronu uyarmak ve taleplerini kamuoyuna duyurmak üzere bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Mecidiyeköy'de bulunan Tez-Koop-İş Sendikası önünde bir araya gelen çalışanlar ve onlara destek veren Türk-İş Teşkilatlandırma Sekreteri Cemal Bakındı, Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, Tez-Koop-İş Sendikası 4 Nolu ve 1 Nolu Şubesi, Haber-İş 1 Nolu Şube, Yol-İş 1 Nolu Şube, Tes-İş 2 Nolu Şube, Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi temsilcileri ve üyeleri, Devrimci İşçi Komiteleri, Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği çeşitli siyasetlerden katılımcılarla birlikte yaklaşık 100 kişi pankartlar, dövizler ve sloganlarla çalışanların taleplerini dile getirerek Burger King Çağrı Merkezi önüne yürüdüler.

Basın açıklamasından önce Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 5 Nolu Şube Başkanı Rabia Özkara işyerinde yaşanan koşulları ve sendikaya üye olanlar üzerindeki baskıları anlatan bir konuşma yaptı. Burger King Çağrı Merkezi'ndeki sendikalaşma ve işten atmalar üzerine işyerinde arkadaşlarına destek verenlere ve özellikle genç çalışanlara daha da fazla baskı yapıldığını, yapılan baskılar ve tehditler nedeniyle bazı çalışanların istifa etmek zorunda bırakıldığını aktardı. İşyerindeki koşulları ve taleplerini aktarmak üzere sözü işten çıkarılan İsmail Yıldız'a verdi.

Burger King Çağrı Merkezi çalışanı İsmail Yıldız, işyerindeki çalışma koşullarını anlatarak neden sendikalı olmaya ihtiyaç duyduklarını aktardı. İnsanca çalışma koşulları için sendikalı olmanın anayasal hakları olduğunu belirten Yıldız, kendilerinin yaşadıkları sorunların bir çok işyerinde yaşanmakta olduğuna dikkat çekti. Vermekte oldukları mücadelenin ne kadar zorlu olduğunu geçmişte yaşanan Tekel direnişinden ve halen sürmekte olan direnişlerden çok iyi bildiklerini ifade eden Yıldız, bu mücadelelerin onlara daha da güç kattığını belirterek işlerine geri döneceklerini ve sendika haklarını alacaklarını, bunun için de mücadeleyi sürdüreceklerini söyleyerek kendilerine destek verenlere teşekkür etti.

Ardından Türk-İş Teşkilatlandırma Sekreteri Cemal Bakındı, söz alarak patrona seslendi. Çağrı Merkezi'nde çalışanların içinde buldukları koşulları öğrendiğinde kendisini Hindistan'da veya Afrika'da bir ülkede gibi hissettiğini belirterek, Burger King'in insan haklarına çok önem verdiği belirtilen Amerika merkezli bir kuruluş olarak, burada insan haklarını çiğnediğini ifade etti. Burger King'in Türkiye'deki iş hukuku, sendikal haklar, insan haklarına saygılı olduğu sürece kalabileceğini belirterek "Aksi takdirde Burger King'e 'Go Home' demesini biliriz" dedi.

Ayrıca orada yemek yemekte olanlara seslenerek "Burada arkadaşlarımız bu şartlarda çalışmak zorunda bırakılırken orada yemek yemeniz ayıptır" diyerek sahip çıkmalarını istedi.

Burger King yetkililerini insanca çalışma koşullarını yerine getirmeye çağırarak Burger King Çağrı Merkezi çalışanlarını sonuna kadar desteklediklerini belirterek konuşmasını bitirdi.

Yine Rabia Özkara, Burger King Çağrı Merkezi çalışanlarının varolan pek çok işyerinin çağrı merkezlerinde çalışanların sesi olacağını ve bu mücadeleyi kazanmaya kadar kararlılıkla sürdüreceklerini belirterek açıklamayı sona erdirdi.

Burger King Çağrı Merkezi çalışanları ve destek verenlerin taleplerini dile getiren sloganlarıyla eylem bitirildi.

Burger King Çağrı Merkezi Çalışanlarının "Sipariş Yok Destek Var" kampanyasına 444 54 64 nolu telefonu arayıp 1'i tuşlayarak sipariş vermeyeceğinizi, çalışanların mücadelesini desteklediğinizi bildirerek katılabilirsiniz. □

İŞSİZLİK VE YÖK'E KARŞI GENÇLER MEYDANDA

Öğrenciler gençler "İşsizlik ve YÖK'e Karşı Gençler Meydana" internet sosyal paylaşım ağları üzerinden yaptıkları çağrıyla 8 Haziran günü Taksim Meydanı'nda oturma eylemlerine başladılar.

Üç gün gece gündüz sürecek olan eyleme gençler hazırlıklarını yaparak battaniye ve yer minderleri ile gelmişlerdi. Öğrenciler adına açıklama yapan Işıl Kurt; Türkiye'deki durumun İspanya'dan ve diğer ayaklanma halinde olan ülkelerden farksız olduğunu vurguladı ve Türkiye'de resmi rakamlara göre nüfusun % 30'unun işsiz olduğunu; Türkiye'deki gençlerin KPSS, YÖK, YGS, gibi bir sürü engellerden geçtiklerini ve sonunda işsiz kaldıklarını söyledi.

Işıl; "İspanya'da gençleri sokağa döken ateş bizim de içimizi yakıyor. Ve bugün hala Madrid'de devam eden sokak eylemlerine buradan selam gönderiyoruz ve üç gün üç gece burada Taksim Meydanı'nda oturacağımızı duyuruyoruz. Bütün gençleri, 'İşsizliğe Ve YÖK'e Karşı Gençler Meydana' diyerek buraya davet ediyoruz" dedi.

Açıklamadan sonra eylemlerine 3 gün devam edeceklerini belirttiler. Devrimci Öğrenci Birliği'nin de katıldığı eylemde, Grup Emeğe Ezgi Çav Bella ve Söz Veriyoruz marşlarıyla gençlere destek oldu.

Eylem 3 gün boyunca bildiri dağıtımı, ajitasyon ve sloganlarla, akşam saatlerinde de müzik dinletileri ve tiyatro gösterimleri ile sürdü.

Sabah bildiri dağıtımı, ajitasyon ve sloganlarla gençleri, üniversite öğrencilerini ve tüm halkı eyleme davet etme, sendikaların destek ziyaretlerinin ardından akşam saatlerinde oturma eylemi müzik dinletileri ve tiyatro gösterimleri ile devam etti.

Gençler 10 Haziran günü, saat 17.00'de Galatasaray Lisesi önüne bir yürüyüş ve basın açıklaması ile eylemi sona erdirdiler.

"İşsiz Gençlik, Geleceği Alacak", "Gençler İşsizliğe Karşı Meydana", "Gençler YÖK'e Karşı Meydana" sloganları atarak yürüyen gençlerin basın açıklamasında Laz Marx'ı canlandıran Haldun Açıksözlü bir konuşma yaptı.

"Hopa'da yapılan ortada. Daha ben size ne diyeyim uşaklar? Böyle bir araya gelmişsiniz üç gündür, direniyorsunuz. Şöyle Taksim Meydanı'nı Tahrir Meydanı etseydiniz ya, benim de çok hoşuma giderdi" diyen Açıksözlü'nün ardından basın açıklamasını okuyan Işıl Kurt ise, 53 saat süren oturma eylemleri sırasında, yüzlerce insanın yanlarına geldiğini belirterek, "Bizimle birlikte oturdu, işsizliğe karşı tepkilerini gösterdiler. Her milletten onlarca insan, hazırladığımız boş dövizlere taleplerini yazdı. İşsizliğin tüm dünyada büyüdüğünü anlattı. Öylece yürüyüp geçenler eylem öğrendiler, sonra eylemin kendisi oldular. Burada işaret edilen sorunlara karşı destekçi değil, bire bir öznesi oldular. Gençler YÖK'ün bilimsel eğitim değil, sermayeye hizmet ettiğinin çok farkında. İşsizliğe karşı mücadele etmeye çok kararlı. Artık gençliğin sesi Taksim'de daha gür çıkacak" dedi ve 3 günlük eylemi sona erdirdi. □

TÜİK EMEKÇİLERİ DE 4/C İSTEMİYOR

TÜİK'in sürekli yaptığı ve belli aralıklarla medyaya duyurduğu, açlık- yoksulluk sınırı, işsizlik rakamları gibi araştırmaları yapan 4-C'li emekçiler, 9 Haziran günü bir basın açıklamasıyla daimi kadro istediler

TÜİK açlık-yoksulluk sınırı, işsizlik rakamları, tüketici ve üretici enflasyonu rakamları, dış ticaret rakamları üzerine sürekli bilgi toplayıp araştırma yapan ve bunları aralıklarla medyaya duyuran bir kurum olarak biliniyor. Ancak TÜİK'te tüm bu süreklilik gerektiren araştırmaları yapanların çoğunluğu kurumda nendense geçici personel, yani 4-C'li statüsünde. TÜİK'in geçici çalışanları 4-C'liler de "4-B statüsünde çalışmakta olanlara daimi kadro var da bize yok mu" diyerek isyan ettiler ve İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdiler.

TÜİK İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde toplanan 4-C'li TÜİK çalışanları adına açıklamayı Gülnur Karaoğlu okudu. Yapılan açıklamada, 657 sayılı kanunda 4-C'nin "Bir yıldan az süreli veya mevsimlik hizmet" olarak tanımlandığı belirtilerek, TÜİK'te çalışanların bu kapsama girmeyeceği ifade edildi.

TÜİK'te işlerin süreklilik arz ettiği dile getirilen açıklamada, "TÜİK'in işleri arasında dönemsel olarak nitelenebilecek her hangi bir faaliyet alanı ya da iş yoktur. Zaten istatistik çalışmalarını için sürekli ve düzenli olarak ölçüm yapılması gerekir" denildi.

Açıklamada, TÜİK'in, aylık ve yıllık enflasyon oranları, işsizlik oranları, açlık-yoksulluk sınırı, dış ticaret rakamları için gibi süreklilik arz eden ve doğru bilgi gerektiren hassas araştırmalarını yapan 4-C'li çalışanlarla her yıl yeni sözleşme yapıldığı bildirildi. TÜİK çalışanlarına her yıl kâğıt üstünde işe giriş çıkış

yaptırıldığı kaydedilen açıklamada bu nedenle çalışanların yılda sadece 11 ay sigorta primleri ödendiği ve çalışanlara 11 ay ücret verildiği belirtildi.

Ayrıca, TÜİK'te çalışan 4-C'li emekçilerin şimdiye kadar yapılan hiçbir yasal düzenlemeden faydalandırılmadığına dikkat çekilen açıklamada, devlet kurumlarında çalışanlar arasında ayrımcılık şöyle ifade edildi: "2007 yılında kamuda 6 aydan 1 gün fazla çalışan 220 bin geçici personele kadro verildiğinde, TÜİK'te çalışan 4/C li geçici personeller bu kapsam dışında bırakılmıştır. Anayasanın kanun önünde eşitlik ilkesi gereği; çıkartılan Kanun Hükmünde Kararname ile 4/B statüsünde çalışan sözleşmeli personelin kadroya alınması hakkının bizlere de verilmesi gerekmektedir."

Açıklamada son olarak TÜİK'te 4-C'li geçici personel olarak çalıştırılan tüm emekçilerin, 657 sayılı Devlet Memurlar Kanunu'na tabi daimi personel olarak istihdam edilmesi gerektiği vurgulanarak, bunun için, TRT ve Diyanet İşleri gibi kurumların izledikleri yol ve yöntemlerin uygulanması TÜİK Başkanlığı'ndan talep edildi. □

Yaza Merhaba

Mücadele Birliği Platformu'nun "Yaza Merhaba Pikniği"nde yüzlerce insan Gazi Mahallesi Baraj Üstü'nde buluştu.

Sabahın erken saatlerinde Baraj kıyısındaki piknik alanında toplandı. Alan temizliğinden sonra

hep birlikte kahvaltı hazırlığına başlandı.

Bir taraftan top oynarken, diğer taraftan da sohbetler sürdü. Kahvaltıdan sonra yaklaşık 2 saat daha dinlenme ve eğlence sürdü. Çocuklar ve büyükler, gençler ve analar birlikte eğlendi. Öğle saatlerinde Tiyatro Devinim "Yaşamın Mimarları" adlı oyunlarını sergilediler. Oyun uzun süre alkışlandı.

Ardından 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması, 12 Haziran seçimleri gibi gündemde olan konular üzerine konuşmalar yapıldı. Konuşmalar sorularla Taksim'de 1 Mayıs, işçi eylemleri gibi konularla çeşitlendi.

Ayışığı Sanat Merkezi, 6 Mayıs Mitingi'ne katılarak sahnede yer almış olan konuşmacılara ve Grup Emeğe Ezgi'ye resimlerini anı olarak verdi. Ve Grup Emeğe Ezgi konserine başladı. Kendi besteleri ve Kürtçe-Türkçe halay parçaları ile piknik alanını şenliğe çevirdi.

Yenilen öğle yemeğinden sonra gençler aralarında voleybol turnuvası yaptı. Akşam saat 19.00'a doğru bir piknik daha eğlence, coşku ve tatlı bir yorgunlukla bitirildi. □

Dereler Özgür Akacak

10 Haziran günü, Derelerin Kardeşliği Platformu'nun çağrısıyla düzenlenen protesto eylemine, bir çok dernek, sendika, sosyalist örgüt destek verdi. Eylem hidroelektrik santrali (HES) projelerini protesto etmek için saat 19.00'da Galatasaray Lisesi önünde toplanarak başladı.

Yürüyüşe geçen kitle, "Su Haktır, Satılmaz", "Karadeniz suyuna, çayına, çocuklarına sahip çıkıyor", "Hopalı Eşkiyalar Onurumuzdur/Karadeniz Gençliği", "Metin Ol Karadeniz" pankartları açarak, "Dereler Özgürdür, Özgür Akacak" sloganları ve tulum müziği eşliğinde Taksim'e yürüdü. Yürüyüş sırasında, Hopa'daki olaylarda hayatını kaybeden emekli öğretmen Metin Lokumcu'nun fotoğrafının bulunduğu afiş de taşındı.

Burada grup adına açıklama yapan Reyhan Aksu, çocuklara, suya, emeğe, kültüre, doğaya ve kardeşliğe sahip çıkmak için toplandıklarını belirterek, günümüzde bunun üzerinden kar amacı güden sistemli bir saldırının söz konusu olduğunu söyledi.

Doğa üzerinde geri dönüşümü mümkün olmayan projelerin hayata geçirildiğini, tahrip olan alanların ise ekonomik-sosyal-kültürel olarak tasfiye edildiğini söyleyen Aksu, HES inşaatlarının durdurulması gerektiğini ifade etti.

Açıklama sırasında bir poşet yaprak çayı yere dökerek, gerçek eşkiyanın AKP olduğunu söyleyen eylemciler, "Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz!" ezgisini hep birlikte seslendirdi. □

10 Haziran Bedaş / Taksim

şimize, Ekmeğimize, Haklarımıza
Sahip ıkacağız!

ENERJİEN
Elektrik, Gaz, Su ve Baraj alışanlar Sendikası

**ELEKTRİK'TE TAŞERON OLMAZ
BAKANLIK KARARI UYGULANSIN
İŞTEN ATILAN İŐŐİLER
İSE GERİ ALINSIN**

**BEDAŐI SEZEN YAVUZ MU?
YÖNETİYOR!!!**

18 Haziran Ptt-Ontex / Taksim

Haklarımız ve geleceğimiz için direniyoruz.
**Kurtuluş yok tek basına
Ya hep beraber ya hiç birimiz!**
Direniőőü Ontex-canbebe ve PTT-taşeron iŐŐİleri

Grup Emeğe Ezgi 13 Haziran Kadıköy

8 Haziran Kadıköy / Mas-Daf

**100 İŐŐİ SEĞİNDİKİ OLMADI
İŞTEN ATILDI
İŐİMLERİ GERİ İSTİYORUZ
MAS DAF İŐŐİLERİ
TOKİK BİRLİKTE METAL - 19**

13 Haziran Kadıköy

**KAT RAYI VE SİFRE İŞE
KAYILANLARA DEĞİL
İŐERSİNİZ**

Yunanistan / Haziran 2011

